

SVATOJOSEFSKÉ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

červenec 2018 – březen 2019

Modlitba

Všemohoucí Bože,
Tys povolal svatého Josefa,
aby už od počátku chránil dílo našeho vykoupení;
dej, ať Tvá církev s jeho pomocí věrně plní svůj úkol
při uskutečňování díla spásy.
Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

Obsah

Mlčenlivá pokorná oddanost	2
Svatý Josef	3
Čím mě inspiruje svatý Josef?	4
Svatý Josef a jeho kult.....	8
Šťastná smrt	10
Stín Otce	12
K svatému Josefu	14
Rozhovor s MUDr. Janou Starou	15
Kronika	22
Ministrantská přespávačka	24
Opravy a budování na faře	27
Tajemství farní kuchyně	28
Otevření časové schránky z věže kostela sv. Kateřiny	30
Křest aneb vstupní brána do života	32
Národní setkání Modlitby matek, Pardubice 2018.....	34
Internální tábor v klášteře Želiv	36
Tříkrálová sbírka 2019	38
Adopce na dálku v roce 2018	40
„Lákadlo?“	43
Společenství čistých srdcí	46
Společenství čistých srdcí – společenství prstenů.....	48
Kapela, která nekonzertuje, ale doprovází	50
Večery chval	53
Zavřené dveře se určitě dříve nebo později otevrou	55
O svatém Josefovi	56

Vážení čtenáři,

při přípravě tohoto čísla farního časopisu se stalo něco, co se ještě nikdy nestalo – mnoho z vás naši redakci samo kontaktovalo a spontánně a bez pobízení napsalo svůj příspěvek. Proto je nové Agapé tak obsáhlé. ☺

Doufáme, že si v něm každý z vás najde článek, který ho obohatí. Pěkné počtení a díky všem za spolupráci!

redakce

Mlčenlivá pokorná oddanost

Svatý Josef je především patronem rodin, zejména nás otců. Toto postavení nezískal jen tím, že byl pěstounem Božího Syna a mužem Panny Marie, ale především svým životním postojem pevné víry, spravedlnosti a tichým a pokorným plněním Boží vůle, tak jak mu byla postupně zjevována.

Na svatém Josefovi mě nejvíce inspiruje, že **s pokojem přijímá i okolnosti, kterým zprvu nerozuměl**. To když se dovídá, že Maria čeká dítě a on jistě ví, že není otcem. Z lidského hlediska musely být pro Josefa ty chvíle až do andělova vyjevení Boží vůle velice těžké. Nevyčítal ale nic ani Marii, ani Bohu. Marii stále miloval, i když se okolnosti jakkoli mohly zdát děsivé. Jaká obrovská radost ho musela zaplavit, když mu pak anděl vyjevil Boží vůli a objasnil okolnosti Mariina zázračného početí a jeho nové životní poslání pěstouna Božího Syna – zaslíbeného Mesiáše?!...

Svatý Josef mě inspiruje také tím, že **nemluví, ale koná**. Nikde v Písmu nemáme zápis jeho slov, jen jeho spravedlivých skutků. Já osobně mám problém s tím, více mluvit než jednat. Mám problém více se hájit slovy, když mám pocit křivdy či nepochopení. Svatý Josef ale nikdy nikomu nic nedokazoval svou výřečností. Dokázal být trpělivý a pokorný ve své důvěře, že Pán má svrchovanou moc i nad jeho životem, ať se děje cokoli – i v nejasném početí jeho snoubenky, i při putování do Betléma, kde lidé nebyli ochotni přijmout jeho rodinu pod střechu těsně před porodem, ani když utíkali jako vyhnanci ze své vlasti do Egypta, ani když nerozuměl malému Ježíši, který se rozhodl zůstat v Jeruzalémském chrámě, když se vraceli z velikonočních svátků, aniž by jim cokoli řekl.

Myslím, že bychom se jako manželé svých žen a jako otcové svých dětí měli častěji modlit ke svému patronovi a prosit ho o přímluvu za pokoj, moudrost, spravedlnost a hlavně za mlčenlivou pokornou oddanost svým ženám, dětem a Bohu.

Svatý Josefe, oroduj za nás.

Petr Trefil

*Svatý Josefe, uč nás Boha milovat
a hříchu se vždy varovat,
ať žijeme zde na světě
jako Ježíš a Maria s tebou v Nazaretě.*

Svatý Josef

Svatý Josef patří po Panně Marii k nejuctívanějším světcům. Je mu zasvěceno mnoho chrámů a množství mužů nosí jeho jméno. Byl ochráncem malého Ježíše; žil nenápadným životem a sloužil Bohu. Stal se tak vzorem pro muže – je člověkem služby, který bez zbytečných řečí ví, jakou životní cestou má jít. Právě takovíto muži kráčející po duchovní cestě mohou být vzorem v rodině i v celé společnosti.

Vše, co je známo o pěstounovi Ježíše Krista, je popsáno v evangeliích. Byl z rodu Davidova, povoláním tesař či stavitel. Není důvodu předpokládat, že už nebyl mlád, když se zasnoubil s Marií. Jeho obavy, když ji našel s dítětem pod srdcem, rozptýlil anděl, který se mu zjevil, a on si ji vzal za ženu.

Po Ježíšově narození byl ve snu vyzván, aby uprchl s Marií a dítětem do Egypta a zachránil se tak před Herodovým pronásledováním. Vrátit se měl teprve po Herodově smrti. Josef se však obával Herodova nástupce, a proto se usadil v Nazaretu v Galileji (srov. Mt 1,18-25; 2,13-23).

Epizoda o dvanáctiletém Ježíšovi ztraceném v Jeruzalémě (srov. Lk 2,41-48) opět ukazuje Josefa jako věrného strážce a pomocníka. Není známo, kdy zemřel, ale zřejmě to bylo před Ježíšovým ukřižováním (srov. Jan 19,26-27). Text evangelií nám představuje spravedlivého, laskavého, důstojného a moudrého muže, pohotového v jednání, ale dobrovolně ustupujícího do pozadí.

podle internetových stránek www.cirkev.cz

Čím mě inspiruje svatý Josef ?

Svoji úvahu o sv. Josefovi si dovolím uvést osobní vzpomínkou. Jsem z generace, kde, co do počtu, převládala dvě křestní jména – Josef a Marie. A já jako malý jsem si říkal, že „nikdy nebudu mít syna Josefa“ – vždyť každý druhý kluk byl Pepík, Pepa, Jožka apod.

Jenomže, čas utíká rychle a rychle se mění i móda, která se nevyhýbá ani křestním jménům. Dnes už na Josefa skoro nenarazíme – a je to škoda. Protože, v jakési nevypočitatelné úměře, se spolu s jeho jménem vytrácí i to, co sv. Josef reprezentoval. A já, jak stárnu, mám postavu tohoto světce par excellence stále více na mysli, je mi čím dál bližší a více a více mne oslovuje.

Ač je o něm napsáno něco odborných knih, ba i nějaká ta beletrie (*např. Stín Otce – Jan Dobraczynski*), autentickým pramenem našeho poznání zůstává Písmo sv. A kolik tam najdete slov o sv. Josefu, pěstounu Páně? Jen pár! A kolik tam najdete slov Josefových? – Žádné! A přece mluví výmluvněji, než jiné, promlouvající postavy této Knihy knih. Josef mlčí - a jedná. (*My zhusta činíme pravý opak: mnoho mluvíme, ale nejednáme.*)

Sv. Josef – snoubenec Panny Marie (Mt 1,18-25)

Snoubenci té doby se neseznamovali na tancovačkách, více, než jejich vzájemný vztah, vládla při výběru partnerů vnější, společenská a ekonomická pravidla. Josef byl s Marií zasnouben – a co to znamenalo? Že měl cca rok na to, aby vystavěl nový dům, vybavil všechno potřebné zázemí pro to, aby jako ženich mohl přivést svoji nevěstu do společného domu. Po svatbě (*kteřá trvala až týden a hosté se počítali na stovky – a manželé ji ještě mnoho let spláceli*), konečně „poznal svou ženu“ – ulehl s ní k započetí společného manželského života. (*Do té doby se mohli nanejvýš vidět, ale bližší, natož intimní vztah nepřicházel v úvahu.*) A teď se podívejme, co píše sv. Matouš ve svém evangeliu: Josef zjišťuje, že jeho snoubenka je těhotná! Dobře ví, že není otcem – a přece, či právě proto, že je v Písmu nazýván „**mužem spravedlivým**“, (*Písmo sv. nemůže vystavit lepší certifikát – být spravedlivým podle Písma znamená žít s pravdou, v pravdě, podle práva, což stejně tak znamená: žít s Bohem, v Bohu a podle Boží vůle*) – nezůstane u zhrzené mužské ješitnosti, (*nezatrpkne, ač se může právem cítit být podveden, zrazen a potupen*), neohání se morálkou – ale hledá, jak by své snoubence pomohl. **Nehledí na sebe**, hledí na Marii! A ve své **velkorysosti** jde tak daleko, že najde způsob, jak ji uchránit od veřejné potupy (*a dost dobře možná i smrti*). Rozhodne se vystavit ji „rozlukový list“ a podle tehdy platného práva ji propustit. Jistě jej toto rozhodnutí stálo nemálo sil, musel k němu bolestně dozrát. Vzdát se všech dosavadních plánů a nadějí. A právě – jak charakteristické pro Boží režii – teprve až dospěje k tomuto těžkému a bolestnému rozhodnutí, zasáhne Bůh shůry a ujistí Josefa, aby se „**nebál vzít k sobě svoji manželku, neboť dítě, které počala, je**

z Ducha sv. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš.“ Sám Bůh se přihlásí ke svému Otcovství, ale současně ustanovuje Josefa před světem Ježíšovým otcem právě jeho – vždyť dávat jméno dítěti byla výsada otce. A sv. Josef **uvěří a přijme** toto Boží slovo za své ... Shrnu-li – čím mne Josef oslovuje? **Velkorysostí, tolerancí, důvěrou, odvahou činit nesnadná rozhodnutí, zodpovědností** a schopností ustoupit se svým egem do pozadí.

Sv. Josef – opora, pečující, doprovázející ochránce, otcovství (Lk 2, 1 - 7; 21 - 24)

Přijetím svého vnějšího otcovství úloha Josefa nekončí, ale naopak, začíná se naplňovat jeho nezastupitelná role **mužného otcovství**. On bude tím, kdo se postará o Matku před porodem – a to za extrémních podmínek daných navenek císařským rozmarem, ve skutečnosti však vyšší reží, aby se mohla naplnit Boží vůle. Dokáže se postarat o Marii na její strastiplné cestě do Betléma, zajistit ochranu a obživu, zaopatřit nejnutnější když nastává chvíle Zrození Božího Syna. Nelamentuje, **nerezignuje, neutíká před obtížemi**, ale se **zodpovědností pravého muže** se jim staví čelem. (*Kolik je v dnešní populaci nezodpovědných mužů zploditelů a jak málo mužů ochránců, kteří jsou ženě a dětem vzorem, ochráncem, příkladem?*) Je Marii **tichou oporou**, schopným postarat se i o záležitosti které přesahují zkušenosti a možnosti běžných mužů. „**Vzal Marii a dítě k sobě**“ – a starost a péče o ně je teď hlavní náplní jeho života, jeho existence. Spojí se s těmi dvěma nejtěsnějším poutem, je „**ochrannou zdí a pevným valem**“, (*řeceno slovy žalmu*). Maria se na něho může ve všem plně spolehnout – *co by za tuto jistotu mnohá dnešní žena dala!*

Sv. Josef - pěstoun, hlava rodiny (Mt 2,13-15;19-23)

Nevíme, jak dlouho Svátá rodina v Betlémě pobývala – můžeme odhadovat, že šlo spíše o měsíce, než týdny. Josef se nejspíš uchytil jako řemeslník, plní předpisy Zákona (*obřízka, zasvěcení v chrámě*); vzorně se stará o svoji rodinu – až do té doby, než se v šílené hlavě Herodově zrodí d'ábelský úmysl povraždit všechny betlémské chlapce. A je tu zase sen – a Boží pokyn ve snu: „**vstaň, vezmi své dítě i matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, až ti řeknu**“. Josef nezaváhá ani na chvíli, nejspíš ani nečeká na rozednění, a pokyn daný ve snu okamžitě vyplní. Tak svoji **rozhodností, poslušností Boží vůle** zachrání dítě i matku a unikne Herodově léčce. To není maličkost, ani samozřejmost. Stát se jen na základě snu utečenci, vyhnanci, psanci. S prázdnýma rukama se vydat na dlouhou cestu, jít do neznáma. A pak, v Egyptě, v daleké cizině, **vybudovat pro rodinu domov a živnost, starat se, být živitelem a ochráncem; oporou Marii a vychovatelem Ježíši**. Jaký to musel být **vzor pravého mužství**. A co všechno si musel odepřít, čeho se vzdát, pro rodinu, kterou mu svěřil sám Bůh. A dnes – *kolik mužů je ochotných vzdát se svých plánů, ambicí, kariéry, koníčků, pohodlí a bezstarostného života, pro svou rodinu. Kolik slabošských mužů si žije svůj nezávazný singl život; využívá svých matek; opouští těhotné ženy, případně i děti?*

Kolik nezodpovědných a nezralých mužů se pro své sobectví zřeknou své jedinečné chlapské role?

Sv. Josef – pěstoun Páně, hlava Svaté rodiny (Mt 2,19-23)

A sv. Josef naposledy – po nejspíš několika letech v Egyptě přichází opět sen, v němž Hospodin Josefovi oznamuje, že se může vrátit do země svých otců, že tomu, jehož mu svěřil do péče, už nehrozí vnější nebezpečí. A opět balení, daleká cesta a budování nového domova. Josef už není nejspíš žádný mladík (*a pak, průměrná doba života byla kolem 50 let*), nejde tedy o žádnou maličkost opět **začínat od nuly a vybudovat nový domov, novou živnost**. Zajistit rodině základní potřeby, Ježíšovi vzdělání a naučit jej řemeslu. A **Josef mlčky a s láskou plní svoji úlohu**, roli, kterou si nevybral, ale která mu byla svěřena a on ji se vším a bezvýhradně přijal.

Dále už Písmo sv., zdroj našeho poznání sv. Josefa mlčí. A přece – zanechalo nám v jeho postavě úžasný (*a jen těžko překonatelný*) **vzor pravého muže – zodpovědného, pracovitého, obětujícího se**. Vědomého si svého místa a pevně stojícím za svým rozhodnutím, pečujícím o svou rodinu. **Skromným, tichým, mužným**. To jsou vlastnosti, které mne na sv. Josefu oslovují. Které mne inspirují (*i kněžství je přece otcovstvím*), a které bych přál objevit i dnešním mužům. Příklad sv. Josefa je příkladem toho, jaký by měl být **pravý muž**. A já bych si moc přál, aby sv. Josefa jako svůj **osobní vzor** objevilo co nejvíce mužů. Vždyť dnešní virtuální svět nám nenabízí žádné potřebné vzory – *a to, co nabízí, je spíše karikaturou mužství a zodpovědnosti*. Pokud přijmeme za svou pakulturu reklam a hédonismu „*nevaž se, odvaž se*“, pak si koledujeme o degradaci a degeneraci všeho lidského v nás. A následky mohou být velmi tragické.

P. Jiří Vojtěch Černý

Mé křestní jméno je Josef a jsem narozen v březnu, tudíž je svatý Josef můj křestní patron. Mám proto to čestné privilegium se k němu přednostně obracet. Vždycky jsem bral svatého Josefa jako pomocníka otců a ochránce rodiny. Můj vstup do manželství a založení vlastní rodiny nebyly jednoduché a ještě těžší bylo tu rodinu rozvíjet a vést. Dlouho jsem totiž váhal - podobně jako Josef váhal vzít si Marii - zda do manželství vůbec vstupovat. Moje žena Františka i já jsme totiž měli jiné plány. Ona chtěla být řeholnicí, já knězem. Bůh však tomu chtěl, že jsme se nakonec vzali a dali život třem dětem. Někdy mám pocit, že jsem nebyl ideální otec ani manžel, služba církvi byla pro mne silnější vášní. Vznikaly proto rozličné potíže a třenice spojené s rodinným životem, které mi právě svatý Josef pomáhal zvládat.

Dnes jsem kněz, ale také vdovec - dvě velmi rozličné polohy. Rovněž jsem stále otec svých dětí a dědeček šesti vnoučat. Snažil jsem se poslední roky i s pomocí svatého Josefa vynahradit rodině, co jsem zameškal. Stále jsem však dlužník v té otcovské roli. Snažím se proto být otcem jak svým biologickým potomkům, tak "pěstounem cizích". Občas se na mne obracejí lidé se svými problémy. Někdy jsem v situaci, že bych rád pomohl, ale lidsky nevím jak. Proto opět hledám inspiraci ve svatém Josefovi.

P. Josef Pecen

Kdo mě trochu zná, tak potvrdí, že jsem člověkem, který rád vymýšlí, chystá a plánuje dopředu. Jenže ouvej, když věci nejdou podle plánu, když se musím vzdát toho, s čím jsem počítal, a smířit se s tím, že to prostě bude jinak. To bolí. Jeden z našich představených v semináři často opakoval: „*Hoši, život kněze je samá změna!*“ Netušil jsem, že ta slova mohou být až tak přísně pravdivá...

A proto je pro mě svatý Josef inspirací zejména ve své pokorné pohotovosti měnit neustále svoje plány podle těch Božích. Josef? Byl to chlap. Chtěl mít ženu a spoustu dětí. Byl zasnoubený a už do toho měli s Marií brzy „praštit“, jenže ouvej! Snoubenka je těhotná, Boží plány jsou jiné.

Tehdá bylo zvykem, že jméno dítěte určoval otec, snad s tím Josef opravdu počítal, jenže ouvej! Vlítne do toho anděl, Ježíš dostane jméno Ježíš a Josef musí znovu sklonit hlavu, protože Boží plány jsou jiné.

Jako tesař snad Josef počítal, že synka naučí řemeslu, jenže po třicítce se z Ježíše stane potulný kazatel. A Josef? Nevím, možná už pochopil... Na rozdíl ode mě. Já se ještě musím učit...

P. Petr Soukal

Svatý Josef je úžasný světec, který svým čistým a racionálním vztahem k Bohu poznává sebe a plní poslání, které Bůh od něj žádá. Josef nepatří k mnohomluvným světcům, ale o to více k pracovitým. Přijal Pannu Marii, postaral se o ni, a stejným způsobem i Ježíše. Jeho pracovitost a pravdivost byly i skvělým vzorem pro Ježíše, neboť, i když se Ježíš "nemusel" učit, přesto Josefa pozoroval a učil se od něho. Josef je muž modlitby, vzorný manžel, poctivý v práci a má smysl pro pořádek – a to je pro mě velmi inspirativní. Přeji, aby Vám byl také patronem šťastné smrti.

P. Olda Kučera

Svatý Josef a jeho kult

Ačkoliv se dnes zdá, že jméno Josef a úcta k tomuto světcovi jsou něčím samozřejmým a že jde o prastarou tradici, není tomu ani zdaleka tak. Středověk sv. Josefa, manžela Panny Marie, sice znal, ale rozhodně ho nijak zvlášť neuctíval.

Odkud se tedy vzala úcta, které dnes v katolické církvi požívá, a odkud se vzala tak velká obliba jména Josef v českých zemích i na jiných místech Evropy? K pochopení této záhady nám může posloužit jeden z pražských kostelů. Malostranský kostel sv. Josefa není jen skvělou ukázkou barokní architektury, ale i příkladem, jak se šířil kult světců.

Začít ale musíme ve Španělsku v 16. století. Jedna z nejvýznamnějších mystiček a vůbec pozoruhodných žen té doby, sv. Terezie z Ávily, provedla reformu karmelitánského řádu a následně založila a vedla klášter bosých karmelitánek zasvěcený právě sv. Josefovi, neboť úspěch své reformy a její šíření přičítala právě přimluvám a pomoci tohoto světce. Kult sv. Josefa se tak stal jedním z pilířů karmelské zbožnosti, a mnohé nově zakládané kláštery a kostely byly zasvěcovány právě jemu. To se stalo i v případě založení kláštera a kostela karmelitek na Malé Straně v Praze.

V protireformační zbožnosti Habsburků hrálo šíření nově vzniklých i obnovených řeholí významnou roli. Jezuité, kapucíni, bosí karmelitáni měli působit jako vzory tradiční katolické zbožnosti. S tímto záměrem byly povolány do Prahy i bosé karmelitky sv. Terezie z Ávily. Řeholnice sem přišly v roce 1656 ze Štýrského Hradce a vedla je sestra Marie Elekta, jejíž mumii lze dodnes vidět v kostele sv. Benedikta na Hradčanech a která se zařadila i mezi ochránce české země.

Ale již o necelé čtyři desítky let dříve se bitva na Bílé hoře, která otevřela dveře restauraci katolické víry nejen v českých zemích, odehrála pod duchovním vedením mnicha z řádu bosých karmelitánů Dominika á Jesu Maria. Vítězství Habsburků nad nekatolickými vzbouřenci bylo chápáno jako zvláštní přízeň a milost, která je prokazována boží prozřetelností karmelitánskému řádu a jeho patronům.

Malostranský kostel je prvním kostelem u nás, který byl zasvěcen svatému Josefovi. Už výzdoba průčelí se sochou světce držícího v náručí malého Ježíška a nápisem *Ite ad Joseph* (jděte k Josefovi) svědčí o inspiraci zbožností sv. Terezie, která vyzývá všechny, aby se ve všech potřebách obraceli právě k němu.

S touto stavbou vstoupil josefský kult do našich zemí a do střední Evropy vůbec. Císař Leopold, jehož iniciála je rovněž na portálu kostela a který se osobně zúčastnil položení základního kamene, dal svému vytouženému dědici jméno

Josef. Byl přesvědčen, že syn se narodil právě na světcovu přímluvu. Tím se jméno Josef dostalo do obecného povědomí, stalo se běžným v habsburské dynastii a záhy také jedním z nejoblíbenějších jmen vůbec, a to i v ženské variantě. Český zemský směn přijal roku 1654 sv. Josefa mezi české patrony.

Aleš Roleček
převzato z časopisu Země Světa 2/2017

kostel sv. Josefa v Praze na Malé Straně

Šťastná smrt

Svatý Josef je patron šťastné smrti. Každý večer před usnutím se modlím za šťastnou smrt svoji a všech svých blízkých. Nedávno jsem si vzpomněla na smrt jedné své kamarádky. Věřím, že také ji svatý Josef ve smrti vyprovázel.

Byla o pár let mladší než já, od dětství vyrůstala v dětském domově. Později jí zjistili psychiatrickou diagnosu, takže už od mládí byla několikrát na psychiatrii. Pak se vyučila a nějakou dobu bydlela na podnájmu v mojí rodné farnosti, kde se seznámila s naší rodinou. Ani nevím, jak došlo k její konverzi, ale byla pokřtěná a její kmotrou byla moje mladší sestra.

Občas jsme se potkaly v Brodě, kde poté bydlela, párkrát trávila Vánoce u nás doma, ale nijak zvlášť jsme se nestýkaly. Párkrát byla hospitalizovaná na psychiatrii, mezitím pracovala, měla byt. Jednu dobu za mnou chodila a stále si chtěla půjčovat peníze. Něco jsem jí půjčila, ale pak jsem viděla, že má problémy s alkoholem, taky hodně kouřila, a navíc se mi nezdály její historky, na co ty peníze potřebuje, takže jsem jí řekla, že jí další peníze půjčím, až mi vrátí ty, co jsem jí půjčila předtím. To ji asi trochu naštvalo, nějakou dobu se neobjevila, ale když se psychicky zlepšila, zase jsme si to vysvětlily. Občas jsem si od ní nechala něco ušít nebo opravit, abych jí dala vydělat, někdy jsme se potkávaly ve městě nebo jsem za ní zašla na návštěvu. O víře jsme moc nemluvily, na mše sv. nechodila, jednou mi řekla, že nerada chodí mezi větší množství lidí.

A pak mi jednou zavolala a řekla mi, že jí zjistili rakovinu plic a že leží v nemocnici v Praze. Jela jsem ji tam navštívit a nabídla jsem jí pomoc, kdyby něco potřebovala. Po nějaké době ji přeložili na plicní do Havlíčkova Brodu, bohužel se objevily různé komplikace a kvůli tomu už nebyla možná žádná léčba. Povzbuzená maminkou jsem se jí zeptala, jestli nechce zavolat kněze, aby dostala pomazání nemocných. Souhlasila, byl za ní tehdejší pan kaplan, a tak se zase

začala vracet k Bohu. Chodila jsem ji navštěvovat do nemocnice a při tom mi jednou řekla, že by chtěla víc poznávat Boha. Chtěla, abych jí v tom pomáhala a abych ji naučila modlit se. Nosila jsem jí občas svaté přijímání, modlily jsme se spolu, četly jsme si z Písma svatého, půjčila jsem jí Bibli a nějaké další knížky.

Plánovala, že bychom spolu občas mohly jít na mši sv., až ji propustí, ale k tomu už nedošlo. Vyprávěla mi hodně o svém životě a o různých věcech, které dělala a které nebyly dobré, byla to skoro taková zpověď. Po nějaké době ji propustili z nemocnice, ale doma to nezvládala, byla zmatená a nikoho nechtěla pustit dovnitř. Byla jsem v té době pryč, ale po návratu domů jsem za ní šla, podařilo se mi, že mě k sobě pustila a já jsem ji přesvědčila, aby se nechala hospitalizovat. Ve spolupráci s její praktickou lékařkou se podařilo umístit ji v nemocnici. V té době se ale její stav už rychle zhoršoval a nedalo se dělat nic jiného než tišit její velké bolesti. Chodila jsem za ní se svatým přijímáním, občas za ní chodil také náš jáhen Petr Trefil. Snažila se se mnou modlit a vnímala svaté přijímání jako velkou pomoc a posilu. Obdivovala jsem její pokoru a odevzdanost.

Poslední týden už jenom ležela, téměř nejedla ani nemluvila. Jednou ráno, těsně před tím, než jsem k ní přišla, tiše zemřela. A mně napadl verš z Písma svatého, že „celníci a nevěstky nás předejdou do Božího království“ (Mt 21,31). Těch pár týdnů její nemoci, kdy jsme se tak často stýkaly a společně se modlily, jsem jenom žasla, jak ji Pán k sobě přes všechny její nelehké životní peripetie přitahoval. Myslím, že si ji připravil na smrt, a byla jsem vděčná, že jsem u toho mohla trochu být.

Je to pro mě jeden z příběhů Božího milosrdenství a také důkaz velké síly modlitby.

JS

Modlitba:

*Svatý Josefe, který jsi pozemský život zakončil na rukou Ježíše a Marie,
vypros nám vytrvalou lásku k Bohu do konce našeho pozemského putování
a spolu s Ježíšem a Marií přijď pro nás v poslední hodině našeho života,
abychom mohli šťastně vejít do království světla a pokoje.*

*Svěřujeme ti všechny, kteří se blíží konci svého pozemského putování.
Ať šťastně odejdou z tohoto světa v přítomnosti Ježíšově, Mariině a tvé,
patrone umírajících!*

Svatý Josefe, patrone umírajících, oroduj za nás!

Z knihy Jana Dobraczynského: Stín Otce

(Knihu je možné vypůjčit ve farní knihovně.)

Hlas, který slyšel, způsobil, že se posadil. Byl přesvědčen, že nespál, ale spát musel, protože v jeskyni nikdo nebyl. Světlo lampičky se míhalo – malé plápolající světélko. Všechno okolo tonulo ve tmě. Slyšel pouze oddychování: pomalejší a hlubší Miriam a rychlejší a mělčí Dítěte. V hloubi jeskyně dýchal za přepážkou osel. Někde pochrupával pes. Jiné zvuky se neozývaly.

Nešel si znovu lehnout. Spustil chodidla na zem. Slova, o kterých se mu zdálo, že je slyší hned vedle sebe, doplňovala ta, která se ozvala ve snu. Musel tedy spát, protože si pamatoval, že viděl neobyčejnou bytost, zahalenou do duhových křídel jako do barevného šálu. Každý Žid byl zvyklý zavírat oči před sochami a obrazy znázorňujícími lidskou postavu. Ale kdysi, jak ho učili, byly na víku truhly smlouvy dvě postavy cherubů. Ta bytost byla jako jeden z těchto obyvatelů nebe. Pomalu se mu vybavovala jeho slova: „Kráľ Herodes chce zabít Dítě. Musíte utéci. Jeďte do země Kema, z níž Mojžíš kdysi přivedl národ izraelský. Seberte všechny své síly – čekají vás nesnáze a nebezpečí. Rychle probud' matku a vezměte Dítě. Nemáte čas. Pospíchejte. Utíkejte!“

Vstal a přistoupil k Miriaminu lůžku.

„Miriam,“ řekl potichu, aby neprobudil Ježíše, „Miriam, probud' se.“

Otevřela oči a hned se usmála.

„Chceš něco, Josefe? Ještě je noc?“

„Noc. Ale musel jsem tě probudit. Miriam,“ šeptal, „ve snu jsem někoho viděl. To musel být anděl. To byl anděl...“

„A co ti řekl?“

„Abychom okamžitě utekli do egyptské země, protože Herodes chce zabít Ježíše...“

Posadila se a rukou si přejela přes ústa, která se začala chvět.

„Ó, Adonaj!“ zvolala potichu. Ale již se ovládala a byla rozhodná. „Pojďme okamžitě.“

„Miriam, ale to byl sen. Sny jsou jen sny.“

„Tento sen poslal Hospodin.“

„Jsi si tím jista?“

„Zcela.“

„Kdyby se o andělovi zdálo tobě...“

„Jsem si jista právě proto, že jsi ho viděl ty. Ne já, ale ty.“

„Vždyť přece...“

„Ty se o něho staráš, jsi jeho otec...“

„Jsem pouhý stín otce...“

„Jsi otec. Byl ti dán stejně jako mně. Já jsem žena. Kdybych já viděla ve snu anděla, mohl by to být klam. Ale když jsi ho viděl ty – rychle se připravme na cestu! Pospěšme si, Josefe. Nesmíme dovolit, aby Ježíšovi hrozilo nebezpečí!“
Rychle začal sbírat věci, které chtěl vzít s sebou. Skloněn nad vakem s náradím, vzdychl:

„Když se objevili ti cizinci, myslel jsem si, že už přišel čas slávy...“

Také Miriam spěšně skládala nejnnutnější věci. Na chvíli se otočila k Josefovi:

„Já jsem si to kdysi také myslela... Ale ty se nepamatuješ, Josefe, co řekl Simeon?“

„Pamatuji. Ale to přece není možné... On se narodil pro slávu!“

„Možná chce nejdřív,“ odpověděla, „poznat naši lidskou bídu...“

Bohuslav Reynek: Útěk do Egypta

K svatému Josefu

Josefe svatý, trpělivý,
jak cizí jsou Ti mužské viny:
sobectví, pýcha, slávymam,
jen se svou prací uměls být sám.

V pravého muže Tě Bůh vykoval,
do rukou Tvých růží Marii schoval.
V náruči Božího Syna jsi choval,
Tvůj mužný vzor Ježíš následoval.

Odměnou Tvou úcta Mariina,
od Tebe vzdálena každá vina.
V hodině svého umírání
měls lásku Kristovu i naší Paní.

S andělskou duší v lidském těle
Bohu ses dokázal dávat cele
v každé chvíli života svého.
Kéž bych byl poslušen příkladu Tvého.

AF

Rozhovor s MUDr. Janou Starou

Jano, odkud pocházíš a jak dlouho už žiješ v Havlíčkově Brodě?

Pocházím z havlíčkobrodského okresu, i když jsem se narodila v Čáslavi. V době mého narození naše rodina bydlela v Chrtníči, farnost Golčův Jeníkov. V ní jsem také byla pokřtěná. Tatínek byl učitel, a tak se poté stěhoval s celou rodinou z důvodu přemístění na jinou školu do Ostružna (pod Železnými horami). V 70. letech ho ze školy vyhodili kvůli náboženství, takže následně se celá naše rodina přestěhovala na krátkou dobu do Chrudimi a nakonec jsme skončili v Sirákovcích, což je opět farnost Golčův Jeníkov. Takže biřmovaná jsem byla už zase v Golčově Jeníkově. V Havlíčkově Brodě bydlím od roku 1994, kdy jsem zde začala pracovat.

Mohla bys nám trochu přiblížit vaši početnou rodinu?

Mám šest sourozenců, tři bratry a tři sestry, a jsem v pořadí třetí. Maminka měla během osmi let šest dětí, poslední bratr se narodil až za delší dobu, mně bylo v té době již 12 let. Vždycky jsem byla ráda, že jsem z tak početné rodiny, protože jsme si se sourozenci hodně vyhráli, pomáhali jsme si ve škole, jezdili jsme spolu na chaloupky apod. Od dětství jsem si hrála ráda s dětmi a často jsem pečovala o své mladší sourozence, příležitostně i o další děti z příbuzenstva, protože mě to bavilo. Samozřejmě jsme se jako děti taky občas hádaly, ale pokud si pamatuji, nikdy to nemělo dlouhého trvání. Nejvíce jsem si rozuměla s nejstarším bratrem, se kterým jsme hodně chodili do přírody „na výpravy“, sledovali jsme zvířata, ptáky, na jaře co kde roste apod. To mi od té doby zůstalo, když někam jdu, sleduji, „co kde lítá“ a kochám se. Doma jsme společně hodně hráli různé hry, nejen stolní a karetní hry v místnosti (např. taroky), ale nejrůznější hry venku, většinou nás je naučil tatínek. To nám taky zůstalo, když se sejdeme, zpravidla něco hrajeme.

Maminka byla původně zdravotní sestra, ale kvůli nám dětem zůstala doma. Bydleli jsme na vesnici v domku, kde je stále co dělat, a tak jsme také my děti měly přidělené různé povinnosti. To nám ale nebránilo v cestování. Asi celá naše rodina má tak trochu „boty z toulavého telete“, protože jsme vždycky všichni hodně cestovali. Tatínek nakonec zakotvil na dráze a díky režijní průkazce jsme mohli celkem neomezeně cestovat vlakem. Od malička jsme jezdili k příbuzným i na různé výlety a brzy jsme jezdily i my děti samotné. V dospívání jsem už běžně jezdila sama na návštěvy za kamarádkami, třeba do Ostravy nebo do Českých Budějovic, a divila jsem se, proč se tomu jejich rodiče tak diví. ☺

Scházíte se někdy všichni dohromady? Kolik vás celkem je?

Scházíme se celá rodina několikrát ročně – na Vánoce, na Velikonoce, na jeníkovskou pout', na lednové oslavy (ze sedmi dětí je nás pět narozených v lednu, takže narozeniny slavíme společně) a na další akce. Kromě toho se samozřejmě navštěvujeme mezi sebou. Když vidím celkem časté neuspořádané vztahy v rodinách, jsem velmi vděčná Bohu za tuto rodinnou soudržnost, za to, že se máme rádi, že se rádi vidíme a scházíme a že je nám spolu dobře. Nejstarší bratr a všechny tři sestry mají rodiny, takže mám celkem 14 synovců a neterí. Od malička ke mně jezdili na víkendy, na výlety, později jsme začali jezdit na společné prázdninové pobyty a s těmi mladšími jezdíme dosud. Teď už je polovina z nich dospělá, ale zatím je jen jedna neter' vdaná, takže další generace ještě nepřišla. V současnosti je nás tedy 27, bez tatínka, který již zemřel.

Zavzpomínej, prosím, na svoje dětství a mládí (i když Ty jsi vlastně od narození STARÁ, vid' ☺).

Jak už jsem psala, v dětství jsme si do značné míry vystačili sami, ale samozřejmě jsme měli také kamarády ve škole a ve vsi. Kromě toho máme také dost početné příbuzenstvo, zvláště z mamčininy strany, které bydlelo blízko, takže jsme společně s nimi trávili část prázdnin a během roku jsme se navštěvovali. Po základní škole v Golčově Jeníkově jsem šla na gymnázium do Chotěboře, kam postupně chodilo 5 dětí z naší rodiny a 4 z příbuzné rodiny Papouškovy.

Svého času jsme byli na gymplu v Chotěboři vyhlášení, někteří spolu seděli ve třídě (např. známé duo Starý Papoušek), o přestávkách jsme se scházeli a podporovali se ve studiu. Moji spolužáci se bavili tím, že nás chodili počítat, ale pokaždé napočítali jiný počet, protože mezi námi byli ještě naši kamarádi. Už na základní škole s naší rodinou navázali kontakt salesiáni. Rodiče se totiž s jedním salesiánem seznámili na exerciciích v roce 1968. Tento „otec František“, jak jsme ho nazývali, se stal naším rodinným přítelem a ještě než v polovině 70. let zemřel, dal na nás adresu salesiánům.

Díky nim jsme začali jezdit na chaloupky – salesiánské prázdninové pobyty, které byly v době totality samozřejmě tajné (ale tím byly i lákavější). Chaloupky mě

naprosto nadchly, a když jsem byla v 15 letech pozvaná, zda bych nechtěla být asistentka (pomocnice vedoucí) takové chaloupky, hned jsem souhlasila. Díky tomu jsem během gymnázia začala jezdit na přípravné víkendy, tzv. školení, kde jsme se spolu s dalšími mladými vzdělávali ve víře, v katechismu, preventivním systému sv. Jana Boska, učili jsme se praktické dovednosti, nové písničky, zdravotní, hygienické zásady a další věci užitečné při vedení chaloupek, probírala se tam také témátka (něco jako katecheze, které jsme na chaloupkách předávali dětem) atd. Témátka vytvářel salesián P. Kája Herbst, později pražský pomocný biskup, který měl tenkrát na starosti formaci kluků - vedoucích na chaloupkách. Kromě toho, že jsme se při tom hodně naučili, také jsme se samozřejmě náležitě vyřádili, navazovali jsme nová přátelství a rozvíjela se tak přirozeně i naše víra.

Dodnes jsem velmi vděčná Bohu, že jsem dostala (stejně jako papež František☺) tuto důkladnou salesiánskou formaci. Takže celé moje mládí bylo poznamenáno tím, že jsme neustále někam jezdili – na školení, navštěvovat kamarády v semináři, na různé akce jako kněžská svěcení či primice, na výlety s Kájou Herbstem apod. Brzy jsem se pak stala vedoucí na dívčích chaloupkách, občas jsem vařila klukům na chlapeckých chaloupkách a také jsem začala jezdit pravidelně každý rok na duchovní cvičení pořádaná salesiány. Ta mě také velmi nadchla, zvlášť když se konala na horách. Navštěvovala jsem i holky, které se mnou jezdily na chaloupky, pořádaly jsme společné výlety během roku, a tak jsem poznala spoustu lidí a přátel, z nichž s některými se setkávám dodnes.

Díky rodičům, kteří nám dávali velkou důvěru, a řekla bych, že i velkou svobodu v porovnání s druhými, jsme byli téměř celé prázdniny mimo domov, doma stačilo, abychom si udělali úkoly, které jsme měli na prázdniny (např. nasekat několik bedýnek roští). Rodiče nám věřili, že neděláme nic špatného, a přestože zvlášť v době totality často ani nevěděli, kde přesně jsme, nebáli se o nás – anebo měli takovou důvěru v Boha.

Jak vás rodiče vedli k víře? Co bys s odstupem času považovala za nejdůležitější?

Maminka i tatínek byli z věřících rodin a tak jsme měli štěstí, že také naše příbuzenstvo bylo až na malé výjimky věřící. Pro rodiče to bylo velmi důležité, takže nás všechny samozřejmě k víře vychovávali a ve víře nás i vzdělávali, společně jsme se doma modlili, odmalička jsme chodili na mši svatou v neděli a ve svátky, a většinou i v pátek, v neděli jsme společně četli z Bible. Ve škole jsme chodili na náboženství, ačkoliv ředitel rodiče strašil, že se pak nedostaneme na školy. Jak už jsem říkala, tatínek se radši nechal vyhodit ze školství, než aby přestal chodit i s rodinou do kostela. Řekla bych, že nás tedy vychovávali hlavně svým příkladem. Na jednu stranu byla naše výchova poměrně přísná, např. jsme

se jako děti nemohly dívat v televizi na cokoliv, což nám v té době samozřejmě vadilo, ale s odstupem doby, když jsem si uvědomila, jak moc pořady v televizi ovlivňují moji mysl, jsem za to byla vděčná.

Později pro mě bylo velmi důležité, v jaké skupině mladých jsem se pohybovala, protože osobní rozhodnutí pro Boha jsem musela udělat sama a v tom mi asi víc pomohla právě salesiánská formace. Za důležité pak považuji právě tu důvěru a dostatečnou svobodu. Určitě v tom má velký vliv také Boží milost a to, jak na ni odpovídáme. Kromě toho mě hodně ovlivnil jeníkovský pan farář Skřivánek, který mě měl poslední rok ve škole na náboženství a neustále nám „vtloukal do hlavy“, že máme o víře přemýšlet, abychom věděli, čemu a komu věříme a proč tomu věříme. Velmi zajímavá byla i jeho kázání, na ty jsem se těšila, když jsem jela na víkend domů. Za hodně důležité také považuji, že jsem měla už v mládí lidi, kteří mě duchovně doprovázeli a se kterými jsem mohla řešit důležité otázky.

Po maturitě na chotěbořském gymnáziu ses rozhodla studovat medicínu?

Po maturitě jsem chtěla studovat speciální pedagogiku, v tom jsem měla úplně jasno, i když jsem věděla, že mám mizivou šanci se tam dostat – třídní učitelka mi to řekla na rovinu. Za totality si totiž některé školy obzvlášť hlídaly, aby se jim tam nedostaly „podvratné živly“, jakými byli věřící lidé. Já jsem ale byla přesvědčená, že když mě tam Bůh bude chtít, tak se tam dostanu. Dokonce mi na gymplu doporučovali, abych se přihlásila na medicínu, že tam bych se dostala, ale já jsem řekla, že na medicínu mě nikdy nikdo nedostane... Na pedák jsem se ale nedostala, i když jsem to zkoušela opakovaně.

Po maturitě jsem tedy začala pracovat. Odešla jsem pracovat do Brna, chtěla jsem pracovat s dětmi, ale nakonec to dopadlo úplně jinak. V Brně jsem strávila tři krásné roky a během nich jsem řešila, co dál se svým životem. Nej dřív jsem chvíli pracovala jako sanitárka v ústavu, ale tam jsem byla nešťastná. Pak jsem sehnala práci jako pomocnice v kuchyni v jeslích. To bylo fajn, protože jsem chodila brzy domů a měla jsem dost času na další aktivity. Brzy jsem si ale z mytí nádobí zničila ruce, tak jsem přešla na poštu, kde jsem pracovala u přepážky. To mě taky bavilo, rychle jsem se zapracovala a navíc tam za mnou občas chodili kamarádi. Na poště mi ale nemohli dát doporučení na pedagogickou fakultu, tak jsem opět hledala práci a našla jsem ji jako pečovatelka u starých lidí. Ačkoliv jsem chtěla vždýcky pracovat s dětmi, skončila jsem u starých lidí, ale tato práce se mi hodně líbila, měla jsem své klienty ráda a oni měli rádi mě, a fandili mi, abych se dostala na vysokou školu, i když mě nechtěli ztratit. Dokonce jsem tam dostala odznak brigády socialistické práce, ačkoliv jsem do té doby netušila, že jsme nějaká brigáda ☺. Kromě práce jsem se v Brně naplno zapojila do nejrůznějších kroužků (vedených opět hlavně salesiány a jejich pomocníky) a mimo to jsem absolvovala katechetický kurs, v té době samozřejmě tajný, a dostala jsem skupinku

předškolních dětí, které jsem pak téměř celé tři roky učila náboženství a jezdila jsem s nimi i na chaloupky. To bylo moc fajn, děti náboženství bavilo, asi proto, že jsme si hodně hráli. Jediný problém byl, že tam chtěly přivést své kamarády ze školy, což nebylo z bezpečnostních důvodů možné.

Protože na vysněnou pedagogickou fakultu jsem se nedostala, přemýšlela jsem, modlila se a radila se, co dál. Chtěla jsem dělat to, co po mně chce Bůh, ale jak to poznat? Několik lidí mi navrhovalo, abych zkusila medicínu. To už mi začalo být trochu podezřelé a bála jsem se, aby to po mně Bůh nechtěl, protože jsem správně tušila, že to bude velká dřina. Poněvadž jsem ale opravdu chtěla poznat a dělat to, co po mně Bůh chce, vyžádala jsem si konkrétní znamení, takové „Gedeonovo rouno“ (viz Sd 6,36-40). Doufala jsem, že se nic nestane, ale Bůh mi dal přesně to znamení, o které jsem žádala, a tak už jsem se nemohla vymlouvat ☺. Pocítila jsem ale také velmi hmatatelně, že mě Bůh zbavuje strachu a že mi k tomu dává sílu. Na medicínu mě vzali hned, i když přijímací zkoušky se mi moc nevydařily, a tak jsem nastoupila na lékařskou fakultu do Hradce Králové. Chtěla jsem odejít z Brna, aby mě tam neodváděly od učení všechny ty činnosti, kterým jsem se věnovala. Již ve druhém ročníku přišla sametová revoluce, takže bych se mohla znovu na pedagogickou školu přihlásit a dostat se tam, ale to už jsem byla přesvědčená, že jsem na svém místě, medicína mě začala bavit a baví mě dodnes.

Kde sis našla první pracovní místo?

První místo bylo také vymodlené, takřka mi spadlo do klína. V šestém ročníku, kdy jsme měli stáže v nemocnicích, jsem hledala místo někde blízko svého bydliště, ale v té době moc míst nebylo a většina nemocnic, kde jsem se ptala, mi buď neodpověděla, nebo odpověděla, že místo nemají. Shodou okolností nebo spíše Božím řízením jsem poslední stáž z interny dělala na interním oddělení Psychiatrické nemocnice v Havlíčkově Brodě. Tam se mi od začátku líbilo a hned v začátku mi tam také nabídli místo. A tak jsem ho přijala a pracuji tam dodnes. Mezi tím jsem měla nabídky i jinde, ale když jsem to promýšlela, radila se a modlila, došla jsem k názoru, že mé místo je tady. Alespoň dosud.

Asi před rokem ses stala kostelnicí. Co Tě k tomu vedlo a co Ti tato služba farnosti přináší?

O službu kostelnice jsem byla požádána. Snažím se vnímat a poznávat, co po mě chce Bůh a kam mě vede, a když to vnímám jako jeho vůli, tak to přijmout. Jsem ráda, že jsem tímto způsobem zapojena ve farnosti a líbí se mi na tom, že můžu přede mší nebo po mši svaté být v kostele s Pánem v tichu. A taky že můžu své přátele, když přijedou, provést po našem krásném kostele.

Čemu se ještě aktivně věnuješ?

S kolegou Karlem Růžkem občas zpívám při mši sv. žalmy, protože zpívám ráda a zpívala jsem už kdysi ve farnosti v Golčově Jeníkově. Také jsem zpívala ve farním sboru, to bylo fajn, byla tam dobrá parta a byla tam i legrace, ale sbor bohužel skončil. To mě mrzí.

Dále učím náboženství. O to jsem také byla požádána a přijala jsem to jako další věc, kterou mi posílá Bůh. Po zkušenosti s učením náboženství za totality jsem si udělala ještě oficiální katechetický kurs v Brně a učila jsem několik let náboženství ve své rodné farnosti v Golčově Jeníkově. Nyní jsem tento školní rok začala učit 8. a 9. třídu v Havlíčkově Brodě, respektive pár dětí z 8. třídy. Není to tedy pro mě nové, ale je to úplně jiné, protože jsou jiné děti, jiná doba.

Dále jsem před nějakou dobou začala sloužit v domácí hospicové péči. Vnímám to tak, že když jsem otevřená Božímu vedení, tak mi prostě různé věci posílá. A protože zažívám, že Bůh často mluví prostřednictvím druhých lidí, snažím se naslouchat Bohu i lidem. Jinak taky aktivně odpočívám, chodím do přírody, nejradši do hor, na výlety, na poutě, hodně čtu a udržuji kontakty s přáteli.

Nemáš pocit, že je dnes obecně těžší motivovat děti a mládež k životu z víry než to bylo za našeho mládí?

Určitě to je jiné, protože i dnešní děti a mládež jsou jiné než před 20 nebo 30 lety. Ale ani dřív to nebylo jednoduché, každá doba má své plusy i mínusy. Náročnější

je to v tom, že se změnilo hodně i klima společnosti, lidé obecně jsou vedeni (nebo spíš sváděni) ke konzumnímu způsobu života, všechno mít co nejdřív, pokud možno bez námahy, užívat si, bez ohledu na ostatní. Zhoršuje se komunikace mezi lidmi, lidé, i děti a mládež, tráví hodně času na sociálních sítích a méně spolu. Jako u všeho jiného, počítače a mobily jsou dobří pomocníci, ale zlí páni, a je třeba umět s nimi zacházet. Hodně se posunuly hranice, to, co bylo vždycky normální, už se za normální nepovažuje, a naopak. Je náročné v tom obstát i pro dospělé, a tím víc pro děti.

My jsme měli asi jednodušší nasměrování do těch správných společenství, ale dál si stejně každý z nás musel hledat svou cestu. Nakonec je to otázka osobního rozhodnutí každého člověka a také každodenní zápas. Ale Bůh nás vede a nabízí nám k tomu svou pomoc a je na nás, na kolik mu to umožníme, i když nám může připadat, že si tím komplikujeme život. Cesta v Ním je rozhodně dobrodružná a plná překvapení, ale je krásná.

Máš nějaký nápad nebo doporučení pro rodiče starších a dospívajících dětí, co by měli dělat, aby jejich ratolesti neodmítaly chodit do kostela či zúčastňovat se různých náboženských akcí a aktivit?

Necítím se povoláná dávat nějaké rady rodičům, když sama děti nemám. Myslím si, že je důležitý osobní příklad. Pro co jsem zapálená já sama, to můžu předat někomu druhému. My ale jen zaséváme a zaléváme, Bůh dává vzrůst. Takže samozřejmě je třeba se za to vytrvale modlit. Věřím, že žádná modlitba nezůstane bez odezvy, i když to nevidíme. Pak je třeba děti milovat bez podmínek, takové, jaké jsou, i když nám někdy hodně lezou na nervy a chovají se úplně jinak, než bychom si přáli. A dát jim svobodu, jako nám ji dává Bůh, důvěřovat jim a nechat je jít jejich vlastní cestou. Můžeme jim být nablízku, ale ony samy se musí svobodně rozhodnout. Hodně důležité je podle mě společenství, do kterého děti chodí, protože to je v době dospívání formuje víc než rodiče.

Co bys vzkázala čtenářům Agapé?

Přeji nám všem, abychom se nedívali jen na své osobní nebo rodinné dobro, ale abychom hledali, co je dobré pro všechny, např. pro celou farnost. Abychom předpokládali u druhých dobrou vůli a nenechali se znechutit nedorozuměními mezi námi, která zákonitě přicházejí. A otevřenost ke všem nečekaným překvapením, která nám Bůh posílá ☺.

Jano, děkujeme Ti za rozhovor. Díky za inspiraci, kterou můžeme z Tvých slov načerpat. Přejeme Ti stále radostnou mysl a hojnost Božího požehnání do Tvého dalšího života.

redakce

Kronika

Matrika pokřtěných

(červen 2018 - leden 2019)

Anna Krčálová, Tereza Průšová, Anežka Bártová, Karolína Juříková, Marie Blehová, Thobias Ivan Hájek, Viktorie Pavla Jelínková, Hynek Jan Vladislav Houfek, Tomáš Václav Kopp, Marek Ondřej Volf, Šárka Čuriová, Jasmína Donová, Viktorie Lucie Krajníková, Liliana Ludmila Krajníková, Tereza Zuzana Krajníková, Lubomír Krajník, Melanie Marie Krajníková, Jan Antonín Bílek, Inka Marie Domkářová, Stanislav Benedikt Vrána, Josef Antonín Kutlvašr, Vojtěch Bureš, Viktorie Anna Nedvědová, Ester Věra Kraučuková, Tomáš Jaroslav Teplan, Charlotte Nikol Töthová, Nina Majerová, Roman Ledl, Patrik Zeman, Filip Václav Hospodka, Michal Hejsek, Jakub Vosyka, Josef Štěpán Kasal

Matrika oddaných

(červen 2018 - leden 2019)

Lukáš Vtělenský a Pavla Zachariášová
Dalibor Bláha a Eva Melounová
Pavel Landa a Zuzana Šrámková

Matrika pohřbených

(červen 2018 - leden 2019)

Božena Kopicová (*1932), Anežka Orestová (*1935), Miroslava Novotná (*1940), Věra Michalová (*1939), Marie Slámová (*1935), Rudolf Bielik (*1940), Bohuslava Sedláková (*1948), Marie Culková (*1940), Věra Dolejší (*1924)

Anna Prášková (*1938), Jaroslav Panáček (*1934), Antonín Novotný (*1951)

Ludmila Ulipová (*1961), Ing. Jan Pokorný (*1929), Marie Pilařová (*1939), Božena Lebedová (*1929), Helena Siebenburgerová (*1946), Jaroslav Marušák (*1939), Marie Klementová (*1942), Božena Kroupová (*1935), Josef Pokorný (*1929)

Jaroslav Truhlář (*1925), Jaroslav Tonner (*1944), Luděk Konfršt (*1969), Naděžda Dvořáková (*1929)

Josef Tirmantiger (*1960), Jarmila Fikarová (*1953), Arnošt Kohout (*1933), Miluše Venzhöferová (*1926), Václav Pecen (*1936), Jaroslav Pilař (*1952), Bohumír Novotný (*1941)

Blažena Tranfgotová, Marie Polcarová (*1924), Božena Vašíčková (*1929), Jaroslav Sláma (*1930), Jana Kuželová (*1940),

Marie Šrámková (*1946), Vladimír Plachta (*1947), Anežka Špačková (*1929), Václav Veleta (*1942)

Lubomír Froněk (*1952), Milena Peterková (*1952) a Emilie Šidláková (*1928)

Sv. Josef - patron šťastné smrti

Svatý Josef jako hlava Svaté Rodiny umíral podle tradice v přítomnosti Ježíše a Marie. Celý život se staral o jejich bezpečí. Namáhal se, aby jim zajistil náležité životní podmínky. Svoje povinnosti hlavy rodiny plnil svědomitě a poctivě.

Není možné pochybovat, že Ježíš i Maria chovali úctu a lásku ke svému živiteli. Tím spíše ho svou péčí zahrnovali v závěru jeho pozemských dnů. Jak bezpečně cítil se tehdy svatý Josef, když u svého smrtelného lůžka viděl ty Nejsvětější Osoby.

Svěřme všechny, kteří se blíží konci svého života, umírající a také hodinu své smrti orodování svatého Josefa, patrona šťastné umírajících.

Smrt svatého Josefa

Ministrantská přespávačka

Několikrát za rok se na havlíčkobrodské faře rozvíří vzduch, matrace se zbaví staletého prachu a na chodbách poletují ponožky a obaly od spacáků – začíná ministrantské setkání. Pokud je vám líto, že už máte svá ministrantská léta za sebou – nebo jste se narodila jako žena, tak nezoufejte, přinášíme podrobnou reportáž o tom, co se odehrává za zavřenými dveřmi ve 24 hodinách „ministrantské přespávačky“.

Setkání začíná páteční mší svatou, kdy bílé rochety prozáří presbytář kostela Nanebevzetí Panny Marie. Hned po závěrečném požehnání se všichni připravují u dveří fary na startovní čáru, protože co nevidět začne boj o to, kdo ukořistí postel. Naposledy jsme měli pouze tři postele a nějakých 11 ministrantů (zbytek skolily nakažlivé choroby, či odvelely na odloučená pracoviště rodinné důvody a jarní prázdniny). Naštěstí jsou naši ministranti skladní a není problém ubytovat do nevelké místnosti v patře fary všech 11 ministrantů. Zpravidla to děláme tak, že jeden ze starších ministrantů dostane akci „bivak“ na starost. A za pár minut, když se usadí prach a pofoukají rány utržené v polštářové bitce, mají všichni spacák na svém místě a může vypuknout hostina.

Nejzajímavější byla večeře na minulém setkání, když jedna dobrá duše připravila vynikající guláš a nasmažila spoustu lívanců. Jenže to bylo v dobách, kdy s námi faru ještě sdílelo komando pracovníků z Ukrajiny. Ti, poučení o české

pohostinnosti, považovali připravené dobroty za jeden ze skutků tělesného milosrdenství a pošmákli si. Když jsme přišli ze mše svaté, museli jsme zbytek guláše a pár lívanečků spravedlivě rozdělit a hladové ministranty dosytit chlebem. Na únorové akci se ale nic podobného nestalo, protože Ukrajinci již vyklidili pole a pan farář na sladké není...

Jakmile je energie doplněna, losujeme, kdo se zhostí nádobí a kdo úklidu knihovny, která se na víkend změní v hodovnu. Následně se převlékneme, vyzbrojíme šátky a baterkami a mizíme v odlehlých koutech parku Budoucnosti. Zde snipeři měří síly s teroristy nebo elitní komando provádí transport tajných zbraní. Když se podaří misi splnit nebo většina hráčů přijde o život či baterku, je hra u konce a jdeme spořádaně zpět na základnu. Poslední bojovka ale měla zajímavou dohru na svahu pod sochou Karla Havlíčka Borovského. Součástí naší výzbroje byl dvoukolák a větší papírová krabice. A když byl nepřítel poražen a všichni naplnění euforií z chrabrého vítězství, našla posádka novou zábavu ve shazování se ze svahu a sjíždění zmíněné lokality na dvoukoláku a v papírové krabici. I pan kaplan musel na naléhání přítomných nasednout do připravené krabice a podstoupit neřízenou jízdu směrem ke břhům rybníku Hastrman.

Nutno dodat, že všichni přežili a záhy jsme byli zpět na faře, kde pan farář vytrvale topil, aby nám promáčené věci dobře uschly. Hodovna se proměnila ve Staré bělidlo a na šňůře se houpalo mokré prádlo. Po řádném užití zubních kartáček jsme se sešli v kapli na společné modlitbě. Aby se ministrantům na faře lépe usínalo, vyprávěl pan kaplan pohádku o masožravé Karkulce. Jak dopadla a zdali vlk přežil, nám zde není dovoleno prozradit...

Ráno začínalo kytarovým budíčkem, ostrou rozcvičkou a modlitbou v kapli. Po snídani jsme se vypořádali s nádobím a vlítli do kostela, abychom odnesli vánoční

stroměčky. Mnoho párů ochotných rukou odvedlo dobrou práci, a tak jsme brzy pokračovali do tělocvičny, kde jsme trénovali na vikariátní ministrantský přebor ve fotbale (milí rodiče, prosím rezervujte mi kluky na 25. 5. 2019). Hra byla vyrovnaná a obešla se bez zranění a šarvátek.

To největší dobrodružství však bylo stále před námi. Na oběd jsme dostali výbornou polévku, ale druhé jsme si museli udělat sami. Na příděl dostala každá skupinka ministrantů kvasnice, mouku a mléko. Hospodyňky mezi námi již určitě tuší, že se budou chystat langoše! Ministranty nezastavily ani stísněné podmínky u pracovního stolu, ani obtížná práce s hmotou připomínající lepidlo, ani absence kuchyňských válečků (použili jsme místo nich kulaté termosky). Když nám těsto vykynulo a pánev se rozpálila, začala smažba a potom hostina, na které průměrný ministrant spořádal něco kolem sedmi až osmi langošů a odpovídající (no, spíše neodpovídající) množství kečupu. Zbytek dne jsme věnovali odstraňování následků, což znamenalo: škrabání zaschlého těsta, nekonečné umývání použitých talířů i drhnutí poznamenané podlahy.

Nebylo by to ovšem správné ministrantské setkání, kdybychom při něm nezdokonalili svou službu u oltáře. Proto se na konci dne objevila krabice plná kadidelnic a všichni jsme cvičili, jak se při liturgii pohybovat s kadidlem, aniž by kadidlo vyhaslo či naopak zapálilo něco jiného. Následovala přesnídávka a potom jsme se připravovali na mši svatou, při které jsme hned své kadidlové umění mohli vyzkoušet... Díky Bohu i díky rodičům, kteří dodali své šikovné ministranty, proběhlo celé setkání zdárně a nevím jak vy, ale já už se těším na další!

P. Petr Soukal

(Fotografie jsou z ministrantské přespávačky z minulého roku, čerstvější nejsou k mání ☺.)

Opravy a budování na faře

Fara je obecně stavebně velmi zanedbaná, kromě opravené fasády, která již však vykazuje poruchy, v objektu neproběhla žádná z komplexnějších oprav nebo rekonstrukcí min. za posledních 20 let. Objekt je celkově ve stavu na hranici obyvatelnosti kněžími i provozu veřejné části sloužící farnosti Havlíčkův Brod, ke standardu bydlení v 21. století se ani zdaleka nepřibližuje. Objektu chybí ústřední vytápění, rozvody elektro, které budou splňovat současné normy, sociální zařízení zejména ve veřejně přístupné části s funkčními a kompletními ZTI rozvody atd. V havarijním stavu je zejména krov objektu včetně střešní krytiny a v některých místech i stropní trámová konstrukce podkrovní. Objekt má velké tepelné ztráty, a proto je stávající vytápění neefektivní a finančně velmi náročné.

*(úvodní část z dokumentu **Základní stavebně-technický popis**)*

Základní stavebně-technický popis objektu fary zpracoval v srpnu 2017 stavební technik biskupství královéhradeckého. Od té doby uplynul rok a půl a já bych Vás rád seznámil s pracemi a opravami, které byly na faře provedeny. Nejvíce vidět je **část nové střechy**. Byly vyměněny krovy i střešní krytina, nové jsou stropy ve třech horních místnostech. Celá akce činila 4 mil. Kč – z toho ministerstvo kultury přispělo částkou 1,7 mil. Kč, Město HB 700 tis. Kč a zbytek doplatila farnost. V prvním patře bylo vyřešeno **vytápění pro byty** kněží a to tepelným čerpadlem – akce za 700 tis. Kč.

V přízemí fary (vpravo) byly upraveny **dvě kanceláře**, kde nyní sídlí **služba Charity** – ŠIPKA – sociálně aktivizační služba pro rodiny s dětmi. V místnosti vlevo, kde se dříve učilo náboženství, vznikla **farní kancelář**. V části přízemí byla opravena **elektroinstalace** za 250 tis. Kč, s dalšími elektro opravami se bude výhledově pokračovat. V nevyužitých prostorách bylo vybudováno **sociální zařízení**, k využití pro Charitu i pro ostatní. Ve farní knihovně, kuchyni a na chodbách bylo instalováno **ústřední topení**, kotel na dřevo je umístěn v prostorách, kde se vychází na farní zahradu. Akce za 150 tis. Kč. V současné době to už není z hlediska stavebního katastrofický stav objektu, ale zdaleka ještě není ideální. Musíme dále pokračovat v opravách i údržbě fary. Je potřeba dokončit větší část střechy, předělat další rozvody elektroinstalace a výhledově se také věnovat úpravě farní zahrady.

Upřímné poděkování a Pán Bůh zaplat' Vám všem, kteří jste jakkoliv při těchto akcích a opravách pomohli. Díky nejen za Vaši práci, ale také za pomoc finanční a za Vaše modlitby, které jsou (i když se to možná nezdá) vlastně tím nejdůležitějším. Díky za Vaši vstřícnost a ochotu ke spolupráci.

S díky a požehnáním P. Olda Kučera

Tajemství farní kuchyně

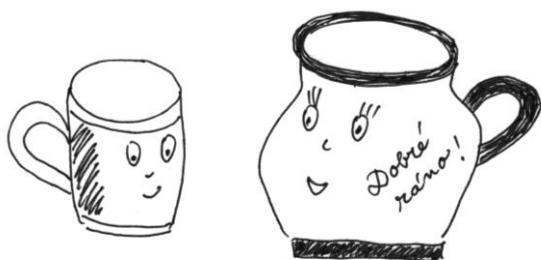
Vy tomu nebudete věřit, ale je to tak. Občas se stává, když je černočerná noc a všichni už dávno spí, že ožívají různé věci a povídají si mezi sebou. Tak třeba hračky v dětském pokoji – stěžují si navzájem, jak s nimi děti špatně zacházejí a neumí je večer ani uklidit. Nebo knihy v knihovně – často spolu diskutují a debatují na různá témata. Anebo třeba nádobí v kredenci. A to se právě stalo na faře.

O jedné loňské vánoční noci, kdy už celá havlíčkobrodská farnost (včetně pánů farářů) klidně spala, ozvalo se ve farní kuchyňce cinkání porcelánu. To se v kredenci probouzely hrnky a hrníčky. Přesto, že má každý hrnek jen jedno ucho, slyší celkem dobře a tak není potřeba mluvit moc nahlas, aby se vzájemně slyšely a zároveň nikoho na faře neprobudily. Ten zelený půllitrový s puntíky pozdravil všechny ostatní na polici a začalo být veselo. Každý měl spoustu zážitků, které potřeboval ostatním sdělit právě o dnešní kouzelné noci, protože nikdy není předem jasné, kdy zase taková podobná noc přijde, aby ožily a mohly si popovídat.

Najednou si hrnky všimly, že mezi nimi na polici stojí dva úplně nové – jeden větší, druhý menší a baculatější, oba s obrázkem havlíčkobrodského náměstí a kostela.

„My jsme ty vánoční dárky, které dostali mimo jiné páni faráři k Vánocům od farnosti,“ představily se ty dva.

„Tak vás vítáme mezi námi, ať se vám zde líbí,“ řekl hrnek s modrými proužky.

„Když budete mít štěstí, uvaří si do vás někdy ráno pan farář kafe,“ potěšil je hrnek s nápisem „Dobré ráno“.

„Máte to tu moc hezké v té kuchyni,“ řekl jeden z nových hrnků.

„Ano,“ odvětil malý hrneček se srdíčkem, „ale nebývalo to tak.“

„Prožily jsme před Vánoci opravdové drama,“ začaly volat ostatní hrnky.

„Tak vyprávějte,“ prosily ty dva nové.

„To bylo tak,“ ujal se slova zas ten zelený s bílými puntíky, „na podzim se na části fary dělala nová střecha. A jednoho krásného dne se stalo – zrovna když páni faráři seděli u snídani – že na půdě ti dělníci pracovali s takovým zápallem, že se začala tady v kuchyni drolit omítka na stropě. Jen tak tak páni faráři uskočili

a najednou byla ve stropě díra. Až na půdu. Nakonec se ten strop zřítil celý. Ale až o trochu později a pomohli tomu dělníci.“

„Každopádně s dírou ve stropě se žít nedá a tak musela urychleně proběhnout evakuace kuchyně,“ poznamenal hrnek s květinovým vzorem.

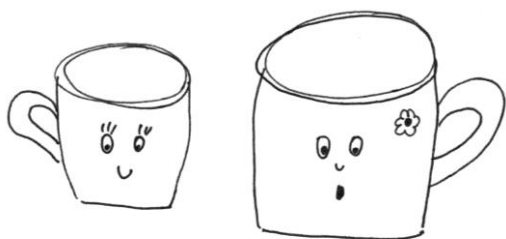

„Mimochodem, to už byla třetí místnost bez stropu,“ pokračoval ve vyprávění zelený puntíkovaný. „Kuchyň se přestěhovala bez ladu a skladu, kam se dalo. Celý listopad jsme byly součástí tzv. provizorní kuchyně, která se zřídila v pokoji u pana faráře, který strop v pokoji ještě zatím má. Ten druhý pan farář, který měl obě své místnosti s výhledem až na modré nebe, se musel se všemi svými věcmi přestěhovat do farní kaple.“

„To byly asi dost polní podmínky pro život, že?“

„Ano. Všude plno prachu, rámus, nepořádek – jako na staveništi. Páni faráři měli naštěstí funkční mikrovlnku a někde si sehnali i elektrický dvouplotýnkový vaříč,“ líčil hrníček s moderním vzorem.

„A nádobí – nádobí museli mýt v koupelně ve vaně...“ poznamenal suše žlutý hrnek s nápisem „*Dobrá hospodyňka i pro pírkou přes plot skočí*“.

„Po nějaké době jsme se dočkaly nové střechy i nových stropů a kuchyň se mohla nastěhovat zase zpátky. Teď je to tu ještě hezčí než předtím. Je dobře, že tohle dobrodružství už je za námi,“ shodly se hrnky mezi sebou.

Najednou na kostelní věži začaly hodiny odbíjet šestou ranní a všechny hrnky a hrníčky jako na povel ztichly. V kuchyni vrzly dveře, vešel pan farář, nalil do konvice vodu a začal vařit čaj. Z kredence vybral zrovna ty dva nové vánoční hrnky a s úsměvem je postavil na stůl. Netušil, co se tady ještě před chvílí odehrávalo a jak bylo celou noc v kredenci živo a veselo. To pro něj zůstane tajemstvím farní kuchyně.

Pokud se o tom ale náhodou nedočte v časopisu Agapé. ☺

Pozn.: Jakákoliv podobnost s opravdovými hrnkami ve farní kuchyni je čistě náhodná – u všech hrnků byly z důvodu GDPR změněny barvy i vzory.

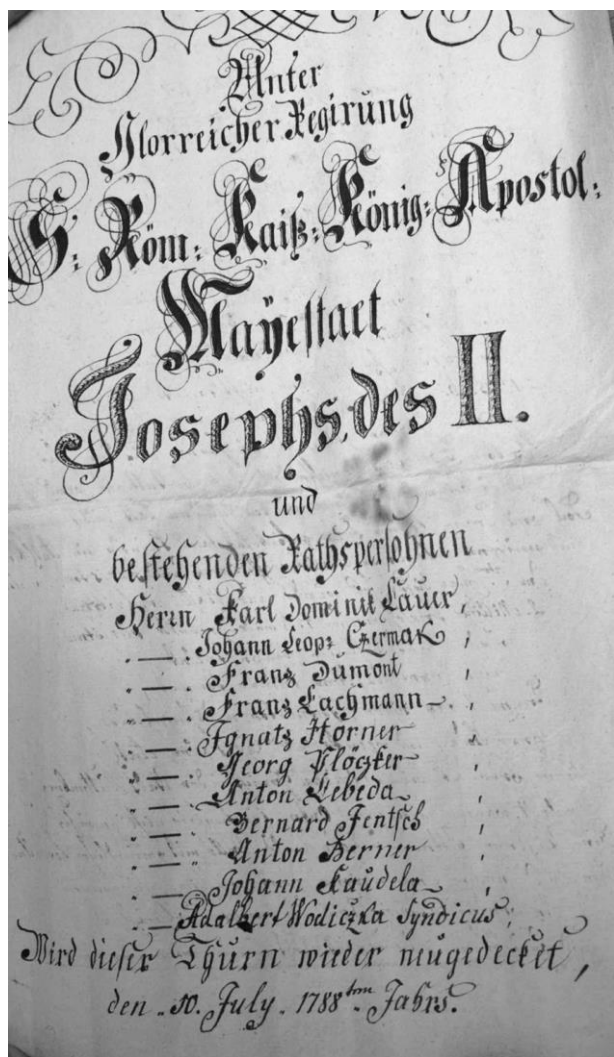
MR

Otevření časové schránky z věže kostela sv. Kateřiny

V polovině října minulého roku byla demontována věž kostela svaté Kateřiny. Konstrukce věže se bohužel ukázala prakticky v celém rozsahu nepoužitelná, zničená dřevokazným hmyzem, dřevomorkou a zatékáním dešťové vody. Po převezení věže na farní dvůr byla otevřena vrcholová makovice, která obsahovala zaletovanou schránku z pozinkovaného plechu.

V listopadu byla v knihovně farního úřadu za přítomnosti děkana Oldřicha Kučery, zástupců Spolku Epigram, Města Havlíčkův Brod, muzea a Státního památkového ústavu schránka otevřena. Všichni byli napjatí, co skrývá.

Po otevření se objevil velký svitek listin, které byly postupně vyrovnány na stůl. Byl mezi nimi dobový tisk z roku 1903 a z roku 1886. Dále byly ve schránce rukopisy z let 1663, 1713, 1762, 1788, 1854, 1856, 1886 a 1903. Nadšení jsme byli z velmi dobrého stavu listin, který zajistilo perfektní uzavření pouzdra, jež odolalo po mnoho desítek let působení přírodních živlů na věž.

Listiny od roku 1854 se týkají kostela svaté Kateřiny, starší dokumenty pak dolní městské brány. Věž u svaté Kateřiny je totiž poměrně mladá. Byla postavena v roce 1854 jako jistá kompenzace za újmu, kterou kostel utrpěl při stavbě nového kamenného mostu přes Sázavu, při kterém došlo ke zboření západní předsíně a „utopení“ kostela pod novou komunikaci. Ve stejné době byla zřejmě odstraněna z kostela stará sanktusová věžička nad presbytářem. Dolní městská brána bohužel podlehlá bourání středověkého opevnění města již v první polovině 19. století.

Z textů vyplývá, že schránka byla naposled uzavřena a vložena do makovice klempířským mistrem Čenkem Bednářem před 115 lety v září roku 1903 při poslední větší opravě věže. Datum uzavření potvrzuje nejmladší listina, psaná jeho synem

Eduardem, a stejné datum bylo též zapsáno klempířským mistrem tužkou na víko schránky.

Listiny jsou nyní uloženy ve Státním archivu, budou konzervovány a následně představeny veřejnosti. Do nové věže kostela se nejspíš vrátí pouze jejich kopie.

Odborný překlad a popis textů zatím není k dispozici, pro ilustraci ale připojuji jejich částečné znění, které nám zaslali lidé ihned po zveřejnění fotografií.

Listina z roku 1663

„Roku 1663 12. června tato naše městská věž (zřejmě věž dolní městské brány), která minulého roku 1662, to jest 25. měsíce května při nešťastném ohni zde v královském městě Německý Brod, mezi jinými shořela, zpět opravena a vystavěna byla. V témže čase v radě byli tito následující pánové, jak ve skutečnosti následuje: Jeho veličenstva římského císaře rychtář Johann (Jan) Henrich (Jindřich) starší z Lewenfelsu Primátor, pan Walentin Bentsch, pan Samuel Petržil, pan Johann Foltan...“ (L. Macek)

Listina z roku 1713

„Léta Páně 1713 dne 14 Octobris (je) báně tato šťastně nad dolní branou postavena, jenž 4. dne měsíce máje téhož roku od prudkého větru dolů shozena byla.

Za kteréhožto času Rada následujícími osobami obsazena se nacházela, jmenovitě:

(J. M.) císaře královský rychtář, urozený a statečný vladyka pan Krystof Gottfried Protin; Urozený pan Jan Jiří Hanel, primátor; Pan Václav Imler; Pan Ondřej Ignát Říha; Pan David Zachar. Mechelt; Pan Jan Jindřich Weissenthal; Pan Lukáš Kobzyn; Pan Tobiáš Norbert Sstowasser; Pan Václav Ant. Herbst; Pan Pavel Fridrich Treutman; Pan Gottfried Ssmid; Pan Valentin Vojtěch Jenč a Václav Šim. Thad. Tuk, písař rady.....“ (B. Lednická)

Na opravu kostela svaté Kateřiny můžete přispět na transparentní účet veřejné sbírky u FIO banky 270 130 57 62 / 2010 nebo do sbírkových pokladniček, které jsou například na Havlíčkově náměstí v knihkupectví Petrkov či v papírnictví Švejda nebo v lékárně v nemocnici. Přispět je možné též přímo na děkanství.

Vít Vodrážka

Křest aneb vstupní brána do života

O letních prázdninách se ve vývěsce kostela objevila pozvánka, která zvala nejen katechumeny na přípravu ke křtu, ale také ostatní zájemce a farníky.

Vzpomněla jsem si na jeden příběh: Martin během studia na vysoké škole uvěřil v Krista a nechal se pokřtít. Na prázdniny přijel domů a potkal bývalého spolužáka Jana, o kterém věděl, že je z křesťanské rodiny a od malička chodí do kostela. Dali se do řeči a Martin Janovi s radostí řekl, že už je také křesťan a že se nechal nedávno pokřtít. Jan mu odpověděl: „No, a co má být?“ Martin byl jeho reakcí zklamán. Je možné, že Janovi dar, který kdysi přijal od Boha, zevšedněl?

Zajímalo mě, jak si svůj křest uvědomují ostatní pokřtění. Většinou je má otázka překvapila. Někteří uváděli, že se křtem stali Božími dětmi, nebo: „Já vlastně nevím, musím se nad tím zamyslet“ anebo: „Křest je dar“. Jedna maminka říkala, že si svůj křest vždy připomene při křtu svých dětí. A tak jsem si sama položila otázku, co pro mě křest znamená po tolika letech od jeho přijetí. Nedokázala jsem si odpovědět tak, abych byla spokojená. Proto jsem využila nabídky a začala chodit s katechumeny a jinými farníky na přípravu ke křtu, kterou vedou P. Oldřich Kučera a P. Petr Soukal.

Co o křtu říká katechismus a někteří kněží ve svých knihách?

V **Katechismu** je napsáno: „Svatý křest je základem celého křesťanského života, vstupní branou k životu v Duchu a branou, která otvírá přístup k ostatním svátostem. Křtem jsme osvobozeni od hříchu a znovuzrozeni jako Boží děti, stáváme se Kristovými údy, jsme přivtěleni k církvi a stáváme se účastnými jejího poslání.“

Michael Marsch ve své knize **Uzdravující svátosti** říká: „Křest je vítězstvím světla nad mocí tmy. Vyvádí člověka z jeho odloučení od Boha. Uzdravuje jeho nejhlubší rány, niterný pocit ztráty domova a ztráty otce. Naplňuje jeho nejhlubší touhy a vede ho nazpět do milující závislosti, do svobody Božích dětí.“

„Je to nejdůležitější svátost!“ píše P. Marek Orko Vácha ve své poslední knize **Radost z Boha**.

P. Karel Satoria řekl v knize rozhovorů **Kam se ztratil Bůh**: „Žít křest je program na celý život. Je to životní program, vnoření života člověka do života Boha. Zde dochází k osobnímu kontaktu.“

Také papež František nás povzbuzuje, že křtem jsme povoláni, abychom svědčili o Bohu, protože Bůh v našem životě vždy nějakým způsobem působí. Boha a jeho obdarování si nemáme nechávat jen pro sebe.

Náš duchovní otec P. Petr Soukal nám řekl, že si máme den našeho křtu dobře pamatovat, protože je to ten nejdůležitější den v našem životě.

Díky katechezi P. Petra a vzájemnému sdílení ve společenství si více uvědomuji, jaké dary jsem od Boha dostala a dostávám. Přijímáme Boží lásku a tu máme šířit. Křtem se stáváme svědky Krista. Toto poslání bychom měli naplňovat celým svým životem. Skutečně to děláme? Pokřtěný člověk by se měl snažit růst v důvěře k Bohu a stále mít na vědomí, že Bohu patří. Neměl by zapomínat stále Bohu děkovat za křest a za ostatní svátosti, které nám mají pomoci v Bohu zakotvit a uvědomit si, že jsme pro Boha velmi důležití. V modlitbě prosme o milost poznání Boží vůle a o sílu, abychom jednali a milovali tak, jak nám to svým životem ukázal Ježíš.

Pokud se mě někdo zeptá, co pro mě křest znamená, co odpovím? Když se mě Bůh zeptá, jak proměňuji dar křtu do svého života a do společenství církve, co mu odpovím? Každému i sobě bych přála, aby náš život byl radostný, pokojný a krásný, protože díky křtu patříme Stvořiteli, Králi Králů, jsme jeho děti a dědici. A to je velmi krásné.

Bože, Otče, děkuji za Tvou velikou důvěru a lásku, kterou do nás vkládáš. Děkuji, že můžeme žít v Tobě a Ty v nás. Děkuji za dary všech svátostí, které nám nabízíš a které můžeme přijímat.

Až budeme na Bílou sobotu při vigílii obnovovat svůj křestní závazek, možná to už nebude jen odříkání několika slov, ale srdce bude jásat štěstím při vyznání osobní víry a budeme pevně odhodláni zřít se veškerého zla.

Katechumenům přeji, aby se při obřadu křtu vnořili do Boží náruče, zakoušeli jeho lásku a něžné objetí.

LB

Národní setkání Modliteb matek, Pardubice 2018

Stalo se již tradicí, že se ženy ze skupinek Modliteb matek naší farnosti účastní národních setkání, které se konají vždy jednou za rok.

Vloni to bylo v Brně. Pod přívětivým logem **Místo pro Boha** - „*Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe...*“ (Žl 55,23) se shromáždilo 500 maminek z Čech, Moravy a Slezska. Tehdy duchovní otec hnutí Modliteb matek P. Šebestián Pavel Smrčina, OFM řekl přítomným maminkám: „Vy jste vítězné tažení v této době.“

Letos s humorem konstatoval: „Vy jste se rozmnožily, jako ten chleba...“. Na letošní národní setkání do Pardubic přišlo a přicestovalo přes 700 žen, maminek, babiček, duchovních matek. Radostné bylo, že naprostá většina byly maminky mladé. Umíte si představit, že v sále, kde bylo tolik žen, panovala pohoda, klid, ztišení a úžasná, nesdělitelná atmosféra. Národní koordinátorka hnutí Modliteb matek, Markéta Klímová a pardubicko-brněnský organizační tým s lehkostí, pohodou a nadhledem pečovaly o spokojenost přítomných a snažily se, aby každá maminka cítila, že je s láskou očekávána a přijata.

Program letošního setkání měl téma - **Vlídne a laskavé srdce** -, „*A kdo přijme jediné takové dítě ve Jménu Mém, Mne přijímá...*“ (Mt 18,5). Na začátku dvoudenního programu nás přivítal místní pan farář Mgr. Antonín Forbelský. Vzpomněl na to, že mnoho let vozil maminky z pardubické skupinky na národní setkání do Brna a teď byl šťastný, že tolik maminek přijelo do Pardubic. Řekl doslova: „Před 14 dny byla v Pardubicích Zlatá přilba, před týdnem Velká pardubická a teď setkání Modliteb matek. Byl bych moc rád, kdyby se i toto setkávání v Pardubicích stalo tradicí.“

Úvodní mši svatou vedl budějovický pan biskup Mons. Vlastimil Kročil a krásnou promluvou nás uvedl do programu setkání. Druhý den jsme vyslechly úvodní slovo J. E. Mons. Josefa Kajneka. Potěšily a povzbudily nás přednášky P. Vojtěcha Kodeta O. Carm. na téma „Vlídne a laskavé srdce“ a „Láska a hranice“ v podání Kateřiny Lachmanové ThD.

Přednášky střídaly moderované adorace za uzdravení, chvály, svědectví a společné modlitby. Po oba dny nás doprovázela havlíčkobrodská hudební skupina Výbuch. Bylo to provázení na umělecky vysoké úrovni, zpěváci i hudebníci ze sebe vydali maximum. Zpívali a prožívali s námi celé dny s odevzdáním a nadšením. Mnohé melodie roztančily a roztleskaly celý sál, což národní koordinátorka trefně komentovala slovy: „Vyvedli nás z toho, že jsme tiché, nesmělé a utápnuté maminky.“ Volba melodií a písní citlivě doplňovala každý bod programu a umocňovala celkovou atmosféru v sále. Ze svědectví

některých maminek vyplynulo, že z procítěné písně - Veni Sankte Spiritus – opravdově vnímaly vanutí Ducha svatého. Koordinátorky a komentátoři několikrát nešetřili chválou a nejlépe to vystihl otec Šebestián, který rozpřáhl do široka ruce ve svém hnědém františkánském hábitu a zvolal: „Miluju vás.“ To bylo asi pro Výbuch největší poděkování.

Setkání se účastnili i tatínkové, kteří hlídali děti a umožnili tak svým ženám účastnit se alespoň části programu.

Z diecézí celé republiky přijeli kněží, kteří sloužili maminkám svátostí smíření. Všech deset havlíčkobrodských maminek potěšila přítomnost otce Petra Soukala, kterého jsme si sice moc neužily, protože stále zpovídal, ale bylo radostné vidět ho u oltáře spolu s ostatními dvaceti celebrujícími knězi.

Kéž ticho, láska, víra, naděje a odevzdanost, které námi prostupovaly, plně přeneseme do našich domovů a společenství.

Pokud chcete pochopit a ponořit se do témat našeho národního setkání, čtěte více na www.modlitbymatek.cz

S vděčností vzpomínaly a zapsaly
Hana Merclová a Marie Fikarová
Modlitby matek 25. 10. 2018

Internační tábor v klášteře Želiv

Želivský klášter byl založen v roce 1139 Soběslavem I. jako benediktinský. V roce 1149 přišli do Želiva premonstráti z kláštera Steinfeldu. V letech 1713 až 1720 byl přestavěn podle plánů architekta J. B. Santiniho ve stylu barokní gotiky. Během působení premonstrátů klášter několikrát vyhořel nebo byl vydrancován. Vždy byl ale obnoven a zveleben.

V roce 1950 byl komunistickým režimem zrušen a přeměněn na internační tábor pro kněze a řeholníky z ostatních zrušených klášterů. Během čtyř let zde bylo internováno 470 osob. Mezi nimi, avšak odděleně, dva biskupové - Karel Otčenášek a František Tomášek. Internované osoby byly pod neustálým dozorem příslušníků STB a veřejné bezpečnosti.

Jaký byl život v internačním táboře, nám přibližují vzpomínky pana biskupa Otčenáška, jak jsem je v roce 1990 zapsal:

Ze vzpomínek biskupa Karla Otčenáška - internace:

Na jaře 1951 jsme chtěli s farníky zajet na některá poutní místa na Moravě. Protože mi bylo známo, že na některých místech jsou již státem dosazení duchovní správci - já jim říkal „míroví kněží“, tak jsem se sám jel přesvědčit na Svatý Hostýn, Svatý Kopeček a Velehrad, kdo tam duchovní správu vede, zda nebude lepší se tomu místu vyhnout, aby se neudělalo víc škody než užitku. Tato moje soukromá cesta trvala dva dny. Po celou tu dobu na mě ve Vrchlabí čekali příslušníci Stb s tím, že mě mají převést do internačního tábora v Želivě. Hned po mém příjezdu přišli dva pánové v kožených kabátech, celí nevrlí bez jakéhokoliv vysvětlení mi oznámili: „Vezměte si nejnnutnější osobní věci, jedete do Želiva.“

Jelo se směrem Hradec Králové. Auto zajelo železnými vraty do hradecké věznice. Také mě napadlo, zda mě tady nenechají, ale pánové si došli zřejmě na večeri nebo pro další instrukce a jelo se dál na Pardubice, potom přes Havlíčkův Brod a Humpolec do Želiva. To už bylo pozdě večer. Přesto mě tam vřele přivítali a mezi sebe přijali spolubratři, které jsem většinou znal. Hodně jich bylo z naší diecéze. Samozřejmě, že rodiče ani příbuzní nedostali žádnou úřední zprávu o mé internaci. Jen někdo z Vrchlabí napsal tatínkovi, že mě odvezli neznámo kam. Asi tak za čtrnáct dnů nám dovolili napsat domů krátký cenzurovaný dopis, kde jsem a co se mnou je. Necelý měsíc jsem byl společně s kněžími ubytován ve velkých místnostech konventu. Staří a nemocní zůstávali na pokojích, my mladší jsme chodili do práce v zahradě, na pole nebo do lesa za doprovodu ozbrojených dozorců.

Jednou ráno si pro mě přišel sám velitel tábora Alois Pokorný. „Vezměte si svoje věci a půjdete se mnou.“ Vedl mě přes celé nádvoří do protější budovy a zavedl do menší místnosti, kde jsem ke své velké radosti spatřil pana biskupa Tomáška a profesora olomoucké teologické fakulty Antonína Šuránka. V tu chvíli mi také bylo jasné, že se úřady dověděly o mém svěcení na biskupa. Od té doby jsem s těmito vzácnými pány sdílel společnou celu, izolován od ostatních kněží a řeholníků.

Nikdo nám nikdy neřekl pravý důvod internace a dobu, po kterou tady budeme. Na naše otázky nám vždy odpověděli: „Budete tady tak dlouho, dokud nedostanete rozum a až vás převychováme!“ Převýchova znamenala souhlasit s postupnou likvidací církve a bezvýhradně se podrobit komunistickému režimu. To byla podmínka pro ukončení internace a návrat do duchovní správy, kterou státní úřady každému předem vybraly. S tím jsem nikdy nesouhlasil, a proto moje internace v Želivě trvala dva a půl roku až do listopadu 1953, kdy mě převezli do vyšetřovací vazby v Pardubicích.

Na dotazy vedení tábora a pánů z Stb, kdy chci odejít do duchovní správy, dostali vždy stejnou odpověď: „Půjdu, až budu moci z kazatelny oznámit, že komunismus je blud a materialismus je neštěstí lidstva.“ Jak asi reagovali na moji odpověď, si dovedete představit.

Podmínky v internačním táboře byly o něco lepší než ve vězení. Dopisy jsme sice psát mohli, všechno ale záleželo na libovůli vedení tábora a dozorců, ti cenzurovali dopisy odesílané i ty, které nám byly doručovány, abychom se nedověděli žádné zprávy o politickém a společenském dění...

Roku 1954 byl tábor zrušen a v klášteře byla zřízena psychiatrická a protialkoholická léčebna. V roce 1991 byl klášter navrácen kanonii premonstrátů. Velkou zásluhu na tom měl opat řádu Dr. Vít Bohumil Tajovský, který pocházel z malé obce Klanečná u Havlíčkova Brodu. Po jedenácti letech vězení byl v roce 1960 propuštěn na amnestii a do roku 1991 bydlel v Havlíčkově Brodě.

V roce 1968, kdy se politické poměry v Československu zlepšily, konala se v želivském klášteře dne 21. srpna Kající pout' Želiváků. Na pouti se sešlo více jak sto internovaných kněží a řeholníků a několik set občanů a farníků ze Želiva a okolí, kteří internovaným pomáhali potravinami nebo posílali dopisy příbuzným.

V roce 2011 byl v klášteře umístěn a odhalen památník obětem komunistického režimu. Želivský klášter je národní kulturní památkou.

Miroslav Zavřel, prosinec 2018

Tříkrálová sbírka 2019

Celkem 162 365 korun se ukrývalo v tříkrálových kasičkách na území Havlíčkova Brodu a jeho nejbližšího okolí. Devatenáctý ročník Tříkrálové sbírky v režii Oblastní charity Havlíčkův Brod odstartovala v pátek 4. ledna koleda v centru města, na niž se letos s chutí vydali zástupci spolku Epigram, konkrétně Vít Vodrážka, Michaela Krpálková a Lumír Mach. Hlavní koledování bylo na programu o den později. Malí i velcí tři králové se v sobotu 5. ledna ráno sešli v Mateřském centru Zvoneček při havlíckobrodské Charitě, kde se na putování pečlivě nachystali. Samozřejmě nemohlo chybět požehnání na cestu, kterého se s laskavostí ujal havlíckobrodský vikář Oldřich Kučera.

Jak zhodnotila jedna z koordinátorek Tříkrálové sbírky 2019 za Oblastní charitu Havlíčkův Brod Veronika Pavlasová, letošní ročník se i přes nepřízeň počasí povedl. „Podle ohlasů našich pomocníků a skupinek tří králů víme, že je tato dobročinná akce vnímána rok od roku pozitivněji. Lidé se těší, že je tři králové navštíví, zazpívají jim a popřejí do nového roku jen to nejlepší. Radost jim dělá i to, že mají možnost přispět na pomoc potřebným z regionu. I když zvlášť v sobotu 5. ledna panovalo nevlídné počasí a pršelo, šli naši dobrovolníci do sbírky s nadšením. Velmi si toho vážíme a děkujeme jim za pomoc, stejně jako zástupcům města a farnosti. Neméně děkujeme všem štědrým dárcům, kteří přispěli jakoukoliv částkou. V neposlední řadě patří dík Spolku Epigram za zahájení Tříkrálové sbírky návštěvou na radnici, ve firmách, v obchodech, organizacích a institucích v centru Havlíčkova Brodu,“ uvedla Veronika Pavlasová. Dodala, že na celém území havlíckobrodské Charity, tedy v okrese Havlíčkův Brod, na Humpolecku a Polensku, se letos zapojilo 94 obcí. Celkový výtěžek pak činil 2 425 836 korun, což je rekordní částka.

Peníze pomohou Oblastní charitě Havlíčkův Brod zakopit potřebné devítimístné svozové auto pro uživatele s lehkým nebo středním mentálním postižením, se sníženou soběstačností z důvodů zdravotního postižení či s přidruženou tělesnou vadou, kteří v pracovní dny využívají služby ledečské **Sociálně terapeutické dílny**. Jedna ze sociálních služeb havlíckobrodské Charity pomáhá lidem, kteří vzhledem ke svému hendikepu nemohou pracovat na otevřeném nebo chráněném trhu práce. Díky Sociálně terapeutické dílně a individuálnímu přístupu však rozvíjí své schopnosti a dovednosti, upevňují pracovní návyky a riziko jejich sociálního vyloučení se významně snižuje. Službu mohou využívat obyvatelé Ledče nad Sázavou a okolí města v okruhu do čtyřiceti kilometrů.

Výtěžek podpoří také rozvoj takzvané **charitní záchranné sítě**. „Tento projekt plánujeme v koordinaci s dalšími Charitami v Kraji Vysočina. Stručně lze říct, že lidem, kteří jsou v tíživé životní situaci a dostupné služby jim neumí pomoci, budeme moci poskytnout například potraviny, hygienu, ošacení nebo vybavení domácnosti s tím, že materiální pomoc vždy doplníme odborným poradenstvím a podporou v řešení jejich problémů,“ vysvětlila ředitelka havlíckobrodské Charity Ing. Kateřina Svobodová.

Devatenáctý ročník Tříkrálové sbírky pořádá Charita Česká republika, přičemž v jednotlivých regionech ji zajišťují místní Charity – v případě havlíckobrodského okresu, Humpolecka a Polenska jde právě o Oblastní charitu Havlíčkův Brod. Celkem pětadevadesát procent z výtěžku putuje na přímou pomoc lidem v nouzi, z toho se pětasedesát procent vybrané částky vrací přímo Oblastní charitě Havlíčkův Brod, patnáct procent využívá na pomoc Diecézní katolická charita Hradec Králové, deset procent pomáhá v zahraničí a pět procent přispívá na podporu celostátních projektů. Zbýlých pět procent tvoří náklady spojené se sbírkou.

Aneta Slavíková

tel.: 777736063

e-mail: slavikova@charitahb.cz

web: www.hb.charita.cz; www.trikralovasbirka.cz

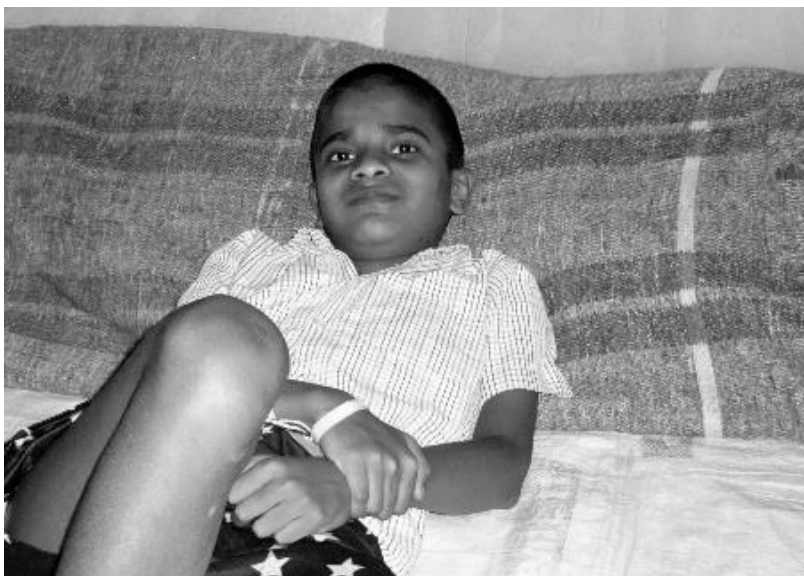
Adopce na dálku v roce 2018

Diecézní charita Hradec Králové v uplynulém roce pomáhala lidem v nouzi nejen v Česku, ale také v zahraničí. Většina získaných darů určených na zahraniční pomoc byla použita na vzdělávání chudých dětí v Indii. Menší část prostředků pomohla podchlazeným lidem v Bangladéši.

Nejdůležitějším zahraničním projektem hradecké diecézní Charity zůstává Adopce na dálku®. Jedná se o adresnou podporu konkrétních indických dětí z velmi chudých rodin. V roce 2018 dárci podpořili na cestě za vzděláním celkem 1803 dětí. Doporučený příspěvek na vzdělávání jednoho školáka je nyní 550 Kč měsíčně (6500 Kč ročně). Děti je možné podpořit i menšími jednorázovými či pravidelnými finančními dary.

Nemocný Sebastian potřebuje pomoc

Charita nezapomíná ani na školáky, kteří nemohou chodit do školy vinou úrazu nebo vážné nemoci. Jedním z nich byl indický chlapec Rudolf, který od roku 2015 bojuje se zákeřnou leukémií. Štědrí dárci, kteří mu poslali příspěvky na velmi nákladnou léčbu, mají velkou zásluhu na jeho uzdravení a na tom, že zase může chodit do školy. Podle zprávy z konce roku 2018 je Rudolfův stav z 90 % stabilizovaný.

Ve stejné době přišla z Indie smutná zpráva, že jiný hoch zapojený do projektu Adopce na dálku® je upoutaný na lůžko a nemůže chodit do školy. Jmenuje se Sebastian. Posadit se dokáže pouze s pomocí jiné osoby, ale nevydrží dlouho sedět. Navštívil několik lékařů, ale ti zatím nedokázali stanovit přesnou diagnózu. Na léčbu Sebastiana a dalších nemocných školáků můžete přispět libovolnou částkou na sbírkový účet 1387434288/2700 (VS 54000).

Nový školní autobus i 2500 přikrývek

Další projekty byly financovány převážně z Tříkrálové sbírky. Od roku 2017-18 podporuje Diecézní charita Hradec Králové sociálně znevýhodněné vysokoškolské studenty z indické oblasti Belgaum. Projekt Univerzita umožňuje mladým Indům, aby se z nich stali kvalifikovaní profesionálové například v oblasti školství nebo zdravotnictví. V roce 2018-19 je do tohoto projektu zapojeno již 19 studentů a studentek.

Ve stejné oblasti přispěla hradecká Diecézní charita na pořízení nového školního autobusu. Tento autobus slouží dětem drobných rolníků, které by jinak musely chodit každý den do školy 5 až 10 km pěšky. Zvláště v období dešťů by pro ně byla chůze po nezpevněných cestách náročná a někdy i nebezpečná. „Nový autobus je skutečně požehnáním pro mnoho dětí ze vzdálenějších míst,“ neskrývala svoji radost místní koordinátorka vzdělávacích projektů pro sociálně znevýhodněné děti.

Již pátým rokem pokračují dva vzdělávací projekty v oblasti Bangalore. Kvalifikační kurzy pomáhají mladým lidem, kteří jsou znevýhodnění na pracovním trhu. Mladí muži mohou získat řidičské oprávnění, zatímco z mladých žen se stávají švadleny. Současně bylo založeno 20 vzdělávacích center, kde lektori šest dní v týdnu doučují stovky dětí z chudých indických rodin.

Mimořádně Charita přispěla na pořízení 2500 přikrývek pro podchlazené obyvatele Bangladěše žijící v oblastech, kde není zajištěn centrální přívod tepla ani elektřiny. Tuto zemi loni postihly nejnižší teploty za posledních 50 let. Pomoc přednostně putovala k početnějším rodinám odkázaným na jediného živitele, vdovám, lidem se zdravotním postižením, seniorům, dětem a nemocným lidem upoutaným na lůžko. Projekt ulehčil situaci více než 1500 rodinám, jež byly ohroženy nemocemi způsobenými chladným počasím.

Příběhy z Indie putují českými městy

Během celého roku 2018 se konaly besedy a přednášky o životě chudých indických dětí, kterých se celkem zúčastnilo téměř tisíc posluchačů. Zájemcům byla rozeslána čtyři čísla čtvrtletního zpravodaje Adopce na dálku®. Na webu projektu bylo zveřejněno několik autentických videopříběhů z Indie s českými titulky.

Výsledky projektu Adopce na dálku® dokumentuje také putovní výstava Svět indických dětí. Fotografie a příběhy indických dětí a dnes již dospělých absolventů projektu byly v loňském roce vystaveny v Přelouči, Kutné Hoře, Holicích a Vysokém Mýtě. Na letošní rok jsou předběžně domluvené instalace v Králíkách, Hradci Králové nebo Litomyšli. Přesné termíny a místa konání výstavy budou s předstihem zveřejněny na webu adopce.hk.caritas.cz.

Hradecká Diecézní charita pomohla od roku 2000 přibližně 6500 indických dětí k lepšímu vzdělání. Přestože se situace v Indii za posledních 20 let v mnohém zlepšila, žije tam stále mnoho dětí, které teprve čekají na svoji šanci. Dobré vzdělání a zdraví jim umožní postavit se na vlastní nohy. Pomocnou ruku může nabídnout každý z nás.

Mgr. Vojtěch Homolka, vedoucí projektu Adopce na dálku,
diecézní katolická charita Hradec Králové

„Lákadlo ?“

Chtěl bych se s vámi podělit o jeden krásný zážitek, který prožívám každý rok. Co? Vánoce – svátek – dovolená? - POUŤ! Pěší putování čtyři dny na Slovensku.

Napřed o co jde: již 28. ročník pěší poutě mládeže z Muráně do Levoči, na Mariánskou horu. Vždy kolem 2. července – to je mariánský svátek. Tato pouť je největší poutí na Slovensku. Levoča je nejstarším poutním místem východního Slovenska, kořeny mariánského kultu zde sahají až do 13. století. První kaplička byla postavena již roku 1247. Poutní kostel posvětil roku 1922 spišský biskup Ján Vojtasák. Na baziliku ho roku 1984 povýšil papež Jan Pavel II, který sem též zavítal 3.7.1995. Za jeho přítomnosti tehdy šlo o dosud největší pouť. Na Mariánskou horu zavítalo více než 650 tisíc poutníků! Nyní jich chodí méně – pouhých 250 tis. (=¼ milionu!!) za dva dny poutě v sobotu a v neděli.

A nyní průběh poutě: S kamarádem Mirkem jedeme vždy vlakem do Veselí nad Moravou. Tam u syna přespíme a druhý den brzo ráno vyjíždíme „mezinárodním osobním vlakem“(!) na hranice. Po několika přestupech (Nové Mesto nad Váhom, Žilina, Banská Bystrica) jsme odpoledne v Červenej Skale. Zadarmo! Protože na Slovensku máme jako důchodci (nebo študáci) jízdu za 0 € ! Autobusem dojedeme do Muráně. A zde je už velké vítání se známými z dřívějších poutí – už po sedmé. Večer mše sv. na uvítanou. Nocleh v tělocvičně školy.

Ráno po společné snídani jsme připraveni na odchod, před tím je opět bohoslužba. Dnes jdeme národním parkem Muráňská planina do kopce a pak po vedlejších silnicích do Telgártu, 22 km. Případné odpadlíky nebo pomalejší vezme doprovodné auto. Nocleh v kulturním domě. Večeře společná – guláš (+ nášup!).

Po snídani je řeckokatolická svätá liturgie (mše). Velmi zajímavý zážitek! V poledne odpočinek a do večera 20 km do Hranovnice. Cestou se modlíme růženec, zpíváme, vykládáme si vtipy do mikrofónu. U každého kříže se zastavíme a zdravíme ho. Z projíždějících aut nám mávají, my odpovídáme. Jednou jel malý nákladáček. Šofér zastavil, vytáhl dvě krabice zmrzliny (Ledňáček) a rozdal. A to nás vždy šlape 150 – 180 lidí! Jde s námi několik kněží, takže se zpovídáme „za pochodu“ a rozhřešení dostaneme třeba „v lese pod smrčkem“.

V Hranovnici večeře – teplá klobása s chlebem, zákusky, čaj – tak nás hostí místní farnost. Osprchovat se a vyspat ve škole.

Po mši, třetí den putování, se loučíme s místními. Děkujeme a přejeme jim „Pán Bůh zaplat!“ Vloni bohužel přání vyšlo negativně. Za čtyři hodiny po našem

odchodu přišla silná bouře s průtrží a část obce u potoka byla zaplavena. Nás to minulo jedním kilometrem.

Další krásné zážitky jsou v cíli této třetí etapy ve Spišském Štvrtku. Výborná fazolová polévka (dnes je pátek) a fura buchet, zákusků, koláčů a čaje. Na útraty místních. Už se na nás těší, i když je to stojí peníze i čas na vaření a pečení.

Ještě ráno dojíždáme koláče. Po mši, slavené společně s místními, jdou kousek s námi místní františkáni i občané. Malé děti našich poutníků se většinou vezou v kočárcích nebo vozíčkách. Už podruhé s námi byl nejmladší poutník (s rodiči) pětiměsíční kojeneček. A nejstarší „mládežník“ - 81 let! Tak jsme se spolu fotili. Nejvzdálenější spolupoutník Martin jezdí až z Dánska. Je to „věčnej študák“, kvůli pouti se naučil slovensky. Šel už nejméně 10x, nyní chodí také s otcem. Letecky do Bratislavy a pak vlakem.

Počasí bývá různé. Slunečno i déšť. Předloni jsme celou jednu etapu šli v dešti. Jindy nás chytla bouřka. Promokl jsem do nitky (deštník byl zapakován). Ale než jsme došli do příští vsi – už jsem byl suchý.

Průchod Levočou bývá „velký“. Místní i jiní poutníci nás vítají, mávají. Jsme největší skupina. Procházíme známým kostelem sv. Jakuba. Gotický oltář Majstra Pavola z Levoče, 17 m vysoký, pod ochranou UNESCO. Pak poslední prudké stoupání na „Mariahúru“, kde máme připravené místo na stanování. V případě delšího deště spíme dole ve městě ve škole.

A pak se proplétáme mezi jinými poutníky na půlnoční mši. Ta se koná před bazilikou, kvůli množství lidí. My máme vždy vyhrazené místo před oltářem. Koncelebují všichni kněží, kteří doputovali (20 i více). Jsou zde poutníci z různých skupin a směrů (Orava, Nitra...) ale i zemí (Polsko, Ukrajina, Německo, Rakousko, jen z Čech málo – jedinci!). Slovenská Hradní stráž, vojenská kapela Bundeswehru,...skauti.

Ruch kolem kostela neutichne celou noc. Lidé zde stanují, musíme překračovat ty, co spí „pod širákem“. Dříve zde ještě plápolalo plno ohňů. To je nyní zakázáno.

Ráno se všichni po snídani rozcházíme. Někdo ještě jde na velkou biskupskou mši v 10 hodin. V poledne proudy lidí schází dolů a odpoledne je zde již klid – prázdno.

Pěšky jsme tedy ušlapali cca 75 km. Cesta zpět vlakem trvá opět jeden a půl dne.

Podrobné informace pro případné zájemce (a doufám, že budou!! přece nejsme padavky !) na mobilu 604 55 67 44, nebo na majlu: RENJELF@SEZNAM.CZ.

Také na YouTube najdete mnoho fotografií i videí. Na internetu stačí kliknout na „Pešia púť Muráň-Levoča“ a najdete čerstvé informace i přihlašovací formulář.

Je fakt, že celá pout' vyjde na 7 - 8 dní. To si mohou dovolit snad jen študáci nebo „rentieři“. Anebo ti, co chtějí zažít netradiční týdenní dovolenou, aktivní nejen pro tělo, ale i pro duši.

Dvěma prsty naťukal skaut František J.

Společenství čistých srdcí

Ráda bych se s vámi podělila o bližší informace o společenství, které je více známé na Moravě než v Čechách. Společenství čistých srdcí je společenství mladých lidí. Je zaměřeno na mladého člověka hledajícího svou životní cestu, své poslání.

Nejvíce člověka ovlivňuje jeho rodina a přátelé, nacházející se přirozeně v jeho okolí. Někoho ze svého okolí si vybrat nemůže, např. spolužáky, spolupracovníky, ale jak bude trávit volný čas a jakými hodnotami jej naplní, to si zvolit může. Je přirozené, že s věkem se mění jeho okolí i priority.

V každém čísle časopisu *Milujte se!* se píše v poslední kapitole o Společenství čistých srdcí. Některý z členů společenství tam sdílí svůj osobní příběh. Delší dobu jsem četla tato svědectví a rostl u mě zájem poznat, o co v tom společenství jde. Vědomě jsem neuvažovala o vstupu do tohoto společenství. Přišlo mi, že jeho ideály se můžou žít i bez formálního potvrzení členství. Ale vlivem dalších okolností jsem měla ideální podmínky (odstěhovala jsem se do Brna), abych mohla projít přípravou (nutná tři setkání), a následně vstoupit do společenství. Také mi pomohlo, že se se mou přihlásila moje kamarádka. Pro mě dozrál čas, abych své představy o životě stvrdila slibem a tím se připojila do společenství mladých, kteří usilují o ideál čistého srdce.

Členové Společenství čistých srdcí se za sebe navzájem modlí (modlitba Pod ochranu Tvou), povzbuzením je pravidelné celorepublikové víkendové setkání v komorním duchu, protože přijede většinou 20 - 30 mladých, nikdy nemůžou přijet všichni členové, kterých je téměř dva tisíce. Další výhodou setkání je seznámení se s novými přáteli, účast na katechezích, společný výlet, duchovní rozhovor, celonoční adorace atd. Setkání nejsou povinná, ale můžou být obohacujícím. Navenek (mimo církev) Společenství čistých srdcí ukazuje, že není přežitkem se ve 21. století hlásit k čisté lásce, k 6. a 9. přikázání Desatera.

Být součástí Společenství čistých srdcí pro mě znamená být spolu s lidmi, kteří to s vírou v Boha myslí vážně. Od prvních setkání jsem našla přátele, se kterými se můžu zapojit i do dalších aktivit, např. lidové misie. Nejvíce mi prospělo, že vnímám zpětnou odezvu na svou osobu, zjistila jsem, v čem se můžu ještě zlepšit a hlavně, že není zbytečné prokazovat dobro. Dříve mi přišlo těžší dělat dobré skutky, protože jsem nechtěla vyčnívat, ale v partě podobně smýšlejících lidí se cítím jako ryba ve vodě. Po setkání jsem naplněna energií do dalších všedních dnů.

Více informací o Společenství čistých srdcí lze najít na internetu:
<http://www.spolcs.cz/>

Lucie Sošková

Katechismus Katolické církve

článek 2518

Šesté blahoslavenství hlásá: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“ (Mt 5,8) Slovy „čistého srdce“ jsou označováni ti, kteří uvedli svůj rozum a svou vůli v soulad s požadavky Boží svatosti, především ve třech oblastech: v lásce, v čistotě neboli sexuální počestnosti, v lásce k pravdě a v pravověrnosti ve víře. Mezi čistotou srdce, těla a víry existuje souvislost: Věřící mají věřit v články víry, „aby věřice, poslouchali Boha, poslouchajíce, žili počestně, žijíce počestně, očišťovali svá srdce a očišťujíce svá srdce, chápali, co věří“.

článek 2519

Těm, kdo mají „čisté srdce“, je přislíbeno, že uvidí Boha tváří v tvář a že mu budou podobni. Čistota srdce předchází patření na boha. Již nyní nám umožňuje vidět věci v Božím světle, přijímat druhého jako bližního, dovoluje nám vnímat lidské tělo, své i bližního, jako chrám Ducha svatého, projev božské krásy.

Společenství čistých srdcí – společenství prstenů

Nevzpomínám si, kdy jsem poprvé slyšela o Společenství čistých srdcí. Věděla jsem, že existuje, také jsem tušila, co asi hlásá a že do něj s nadšením vstupují mladí křesťané. Samozřejmě jsem také chtěla vstoupit, ale jako správně líný člověk bez valné motivace něco pro to udělat jsem čekala, až se naskytne dobrá příležitost.

Za takový přístup bych si zasloužila čekat doteď, ovšem Bůh mě potřeboval dostat do Vranova nad Dyjí, základny SČS, už tehdy. Proto mi příležitost přilezla sama až pod nos. Kamarádka z Brna mi oznámila (je to dva roky zpátky), že za pár dní se v Brně odehraje první příprava pro vstup do SČS, a jestli bych prý nechtěla jít s ní. Samozřejmě bez menší námahy by to už nešlo, tak jsem souhlasila a na jarním setkání SČS (30. 4. 2017) jsme se oficiálně staly členkami a navlékly si stříbrné prstýnky, což je znak všech členů.

Všichni ho vlastní (pokud ho neztratili), ale jen někteří z něj neoprašují prach doma, ale nosí ho na prstě. Já k nim patřím. Pro mě je ten prstýnek symbol slibu, který jsem Bohu dala, že se fakt budu snažit konat dobro. Od té doby vždy, když se rozhoduji mezi dobrým a špatným skutkem a není to zrovna jednoduché, pohled na prstýnek rozhodne. Samozřejmě ne vždy to funguje, ale moje skóre je mnohem lepší než před vstupem do SČS. Nebyl to přece jen slib do větru, je tu něco kulatého a stříbrného a hmatatelného, co mi stále připomíná můj úkol, já to vidím a ostatní také.

Dvakrát do roka se pořádají setkání společenství, na kterém se sejde skupinka 20 až 30 veselých lidí vždy v různých obměnách, což je skvělé. Taky mám radost, že můžu být mezi lidmi, kteří jsou mi podobní a vyznávají stejné hodnoty. Jelikož nejsem člověk, kolem kterého se všichni točí a chtějí se kamarádit a obdivují ho, ani člověk s neustálým přísunem lásky a laskavosti od ostatních, tak během prvního setkání jsem si říkala, jak je možné, že mě tam mají všichni rádi, že se ke mě hezky chovají, že jim na mě záleží a docela je i zajímá, co říkám a co si myslím. Je to tak, jsou tam přesně takoví lidé, kterým záleží na ostatních. A přesně to, co jsem zažila já, nyní zažívají i nově příchozí. A já se už snažím patřit k těm, kdo tak skvělou atmosféru tvoří.

Ráda bych povzbudila všechny, kdo o SČS slyší poprvé, otálejí se vstupem, nebo již vstoupili, ale jejich život připomíná „*Takhle, katolíku, fakt nechceš dopadnout*“, aby neváhali a přiblížili se k Otci ať skrze vstup do SČS nebo jinou cestou. Já jsem totiž za tu možnost přiblížení vážně vděčná. Příjezd na vranovskou faru, vstup do SČS a setkání s P. Markem Dundou mi dost změnilo život, ale to je zase jiný příběh.

EB

Co je Společenství čistých srdcí a proč bych do něj měl patřit i já?

1. Společenství čistých srdcí (SČS) je skupina mladých věřících lidí.
2. Vzniklo v roce 2006 inspirováno zahraničními vzory, nyní má téměř dva tisíce oficiálních členů.
3. Členové se snaží: jít za ideálem čistého srdce (nezahrnuje pouze sexualitu, ideál čistého srdce je pojmán velmi široce),
 - chápat sexualitu jako Boží dar člověku, ne jako konzumní záležitost,
 - rozvíjet ve všech směrech ctnost čistoty a vydávat svědectví o její hodnotě,
 - žít podle přikázání Desatera, rozvíjet další složky autentického křesťanského života (modlitba, četba Písma, život ze svátostí atd.).
4. Členem se může stát každý svobodný člověk starší 15 let, který chce žít podle ideálu čistého srdce.
5. Nezáleží na dosavadním způsobu života, důležité je rozhodnutí pro současnost a budoucnost.
6. Členem SČS se zájemce stane po předchozí přípravě (účast na třech přípravných setkáních) při oficiálním vstupu (během mše svaté), nové členy přijímá kněz.
7. Každý člen obdrží stříbrný prstýnek, který může, ale nemusí nosit
8. Členové se každý den modlí modlitbu Pod ochranu tvou za sebe i za ostatní členy SČS.
9. Dvakrát za rok jsou pořádána setkání členů SČS, která jsou dobrovolná a velmi doporučená.
10. Pokud některý člen již nechce patřit do SČS, odevzdá prstýnek a nadále již není členem.

V SČS nejde o nic nového. Mladí lidé se jen hlásí k osvědčenému učení katolické církve, a to i v oblasti čistoty, a vzájemně se v tom podporují dobrým příkladem a modlí se za sebe.

Členství v SČS rozhodně nebrání uzavření manželství, spíše naopak. Setkání členů jsou dobrou příležitostí k tomu, jak poznat nové kamarády, mezi kterými se může vyskytnout i nastávající životní partner.

Více informací na: www.spolcs.cz, nebo u Elišky Blažkové na tel: 739 723 444

Kapela, která nekoncertuje, ale doprovází

Jsme křesťanská kapela Výbuch a ztotožňujeme se s heslem: „*Kdo zpívá, dvakrát se modlí.*“ Je nás víc než dvacet, scházíme se již osmým rokem každý pátek na zkouškách a již čtvrtým rokem doprovázíme dětskou mši svatou, která je každou první neděli v měsíci v havlíčkobrodském kostele Nanebevzetí Panny Marie při „deváté“.

Mnohé písně vybízejí k zamyšlení, k adoraci, či k meditaci. Své uplatnění tak nacházíme při Večerech chval, které se v naší farnosti konají dvakrát do roka. Večery chval si již našly své příznivce a každý z nich preferuje něco jiného. Někdo si rád společně s námi zazpívá, jiný zase vyhledává spíše přítmi a ticho, protože dá přednost modlitbě. Většina přítomných ráda využije možnost napsat svou prosbu, díky či trápení na papírek. Tyto prosby jsou pak přečteny a společně se za ně modlíme. Nejdůležitější je Ježíš uprostřed nás. S Ním může každý sám, nebo společně s ostatními, mluvit, rozjímat, a to i v dnešní uspěchané době, kdy lidé s obtížemi hledají chvíli sami pro sebe, své blízké a nakonec i pro rozhovor s Bohem. Na Večeru chval ta možnost je a záleží jen na každém z nás, jak hodinu určenou pro Boha využije. Moc hezky si v tomto ohledu počínali mladí lidé při vikariátním setkání mládeže v Havlíčkově Brodě. Velmi tichý pohyb po kostele nikoho nerušil, a tak se mnoho mladých postupně přesunulo až k hlavnímu oltáři, kde klečeli, stáli či seděli, sami nebo držíce se za ruce, blízko k Němu, s nímž hovořili. Toto setkání, které dokázalo zaplnit kostel mladými lidmi, nás utvrdilo v tom, že to, co děláme, má smysl.

Podobný pocit jsme zažili i v Pardubicích na dvoudenním Celostátním setkání Matek modlících se za děti, které jsme doprovázeli hudbou i zpěvem. Dorazilo na sedm set matek, které byly neskutečně vstřícné, disciplinované, milé, ohleduplné, plačící, příjemné, přející i tolerantní a především zpívající. Přezpívali jsme přes sedmdesát písní a většinu z nich spolu s matkami. Je krásné slyšet zpěv z hlediště, zvláště když stojíte na jevišti a máte trému. Díky matkám naše prvotní nejistota opadla a my se stali jejich součástí. Toto setkání vystihuje nejlépe slovo „souznění“. Každý, kdo se ho zúčastnil, ať už šlo o matky, miminka, kapelu, zvukaře, kněze nebo ministranty, se tam cítil velmi dobře. Jistě tomu pomohly i přednášky, svědectví, která byla velmi emotivní a obdivuhodná, ale také mše svatá a promluvy kněží i pana biskupa. A nám se opět potvrdila jedna důležitá věc – síla modlitby. A co je víc? Přece síla společné modlitby!

Kapela Výbuch tu chce být především pro havlíčkobrodskou farnost, a to i přesto, že většina členů do ní z hlediska svého bydliště nepatří. To ale nemění nic na tom, že velká část z nich v ní od malička vyrůstala a je její součástí. Těší nás v ní působit a přispívat hřivnami, které nám sám Bůh dal. Snažíme se je rozmnožit ve prospěch všech a k oslavě Boha.

Rádi vystupujeme i na tradičních akcích mimo naši havlíčkobrodskou farnost. Každoročně například doprovázíme mši svatou za děti do dlaně slouženou u kapličky v Antonínově Dole nebo poutní mše svaté u svaté Anny v Pohledu a kapličky svatého Václava v Petrkově .

Chceme naplňovat také evangelizační část naší víry, a proto jsme letos poprvé navštívili pacienty na oddělení dlouhodobě nemocných a zazpívali jim několik vánočních písní. Nemocní tak mohli prožít vánoční svátky trochu jinak a zazpívat si spolu s námi. K evangelizaci přispíváme i aktivní účastí na Noci kostelů v Havlíčkově Brodě, kde vystupujeme s několika písněmi a snažíme se o rozbití mýtu, že víra je jen přežitek a kostel navštěvuje jen pár babiček. Chceme, aby se zde návštěvníci cítili dobře a byli tak otevřeni vanutí Ducha svatého.

Naši celoroční činnost a každopáteční zkoušky jsou někdy náročnou službou, a jak říká náš kapelník, musíme být k sobě tolerantní a milosrdní, neboť jsme společenstvím mnoha výrazných a velmi rozličných osobností. Proto se každý rok odměňujeme společným několikadenním výletem.

V roce 2018 jsme navštívili Adršpašsko-Teplické skály. Výlety mezi skalami i lezení po nich, poznávání okolí, např. lvice, skupiny slonů, starosty, milenců i dalších bylo příjemnějším než poznávání not či pomlky a hlasových poloh. Na každé akci se setkáváme se spoustou nových lidí a tady to byl Einstein, velmi vstřícný průvodce, nebo pán, u kterého jsme byli ubytováni a který netušil, kdo jsme, a i přesto nám řekl, že se s námi cítí velmi dobře. Příjemní byli i broumovští farníci v čele s panem farářem, který byl nadšený z našeho bubnovacího žalmu. Cítili jsme, jak tato farnost úžasně funguje, jak je stmelená a jak ráda pomáhá sociálně slabším. I proto nám zde bylo velmi dobře.

Nyní otevíráme nový rok a těšíme se na skvělé zážitky, které nám přinese. Těšíme se hlavně na setkávání s vámi. Kdo má chuť se s námi scházet, tak napište na: vybuch@googlegroups.com

AB

Večery chval...

Když jsem se před více jak deseti lety začala seznamovat s prostředím církve, hloubkou a způsoby, jakými lze víru v Boha prožívat, byly mi moc blízké večery, kdy se kostel (tenkrát ještě ten jezuitský v Brně, kde jsem studovala vysokou školu) ponořil do šera a jeho vnitřní prostor osvětlovalo pouze několik málo svíček. Člověka v tu chvíli obklopilo tajemné přítomí, které ale bylo přívětivé a přinášelo pocit bezpečí. Klid a ticho pak vybízely k adoraci a každý, kdo přišel, rád pokleknul do lavice a nechal se Světlem obklopit, naplnit...

Právě na Moravě jsem takové večery, které většinou svým zpěvem doprovázela studentská schola, zažila poprvé. Byly pro mě povzbuzením na cestě studentskými dny, které byly často radostné, ale někdy i náročné. Z kostela jsem vždy odcházela s úsměvem na tváři, ale co bylo důležitější – s úsměvem uvnitř v srdci, který mi prozářil nejen cestu domů ale i několik nadcházejících dní a ubezpečil mě o tom, že v životě nejsem sama...

Uplynulo pár let, v Brně teď už nepobývám, ale krásné vzpomínky na vše, co jsem tam zažila, nevybledly. O to větší radost mi udělal nápad, který ve Výbuchu vzniknul v roce 2014, a to – uspořádat večer chval v našem farním kostele v Havlíčkově Brodě. Po týdnech poměrně intenzivního zkoušení se prvotní myšlenka stala realitou a moje niterné vzpomínky ze studentských let opět ožily. Tentokrát jsem však neseseděla v lavici, ale stála spolu s ostatními členy skupiny v boční kapli. Onen večer přišlo do kostela několik lidí, mnozí možná s otázkou, co je tam vlastně čeká. :-)

Prostor pro modlitbu, díkůvzdání, prosby vyřčené i nevyřčené, možnost zastavit se v běhu dní a třeba se i nahlas připojit k chvalozpěvu. Adoraci jsme se snažili podpořit, zároveň však nikoho nerušit během setkání se s Pánem a při přebývání v Jeho těsné blízkosti.

Být takového večera součástí bylo pro mě i ostatní z hudebního doprovodu výjimečné, i když za sebe musím říct, že často převládala lehká nervozita a neschopnost najít v notách zrovna tu písničku, která měla v nadcházejících okamžicích zaznít. :-) Věřím ale, že Bůh naše nedostatky dokáže proměnit k dobrému a večer tak byl pro ty, kteří jej zažili, povzbuzením.

Za půl roku se vše opakovalo a pomalu se začala rodit nová tradice. Večery chval také získaly ustálenější podobu a staly se místem, kde se může každý ztišit, aby slyšel před vystavenou Nejsvětější svátostí Jeho hlas. Písně, doufáme, atmosféru oněch okamžiků doplňují a mohou pomoci vyjádřit, co člověk v danou chvíli, ale i během všedních dní prožívá, nad čím přemýšlí.

Pokud je vám taková představa blízká a chtěli byste se spolu s námi „nechat dotknout“, na jaře k tomu bude další příležitost.

V dubnu vás moc rádi uvidíme při již dvanáctém večeru chval.

(Pro aktuální informace sledujte nástěnku nebo web farnosti ☺.)

Za Výbuch
napsala
Radka Čapková

Zavřené dveře se určitě dříve nebo později otevřou...

Od té doby, co bydlíme přímo v Havlíčkově Brodě a mám možnost dojíždět do Jihlavy za prací s kolegou ze stejné ulice, jsem měl po delší době příležitost cestovat z práce autobusem. Když se člověk dobře dívá kolem sebe, tak občas v tom cvrkotu života kolem zahlédne něco, co ho může hodně oslovit. A já jsem byl také osloven.

Zaujal mě jeden asi desetiletý vietnamský chlapec, který čekal stejně jako já na svůj autobus v hale autobusového nádraží v Jihlavě. Ten kluk našel něčí časovou jízdenku a snažil se ji za každou cenu odevzdat v dopravní kanceláři, která už byla tou dobou asi půl hodiny zavřená. Chodil ode dveří ke dveřím a k pokladně a nenechal se odradit ani tím, že bylo všude zavřeno. Čekal a vyhlížel, jestli se přece jen neotevřou. A dočkal se.

Asi po 15 minutách se najednou otevřely dveře od dopravní kanceláře a vyšla zaměstnankyně, která šla z práce domů. Pozdravil, vysvětlil, o co mu jde, prolomil led netrpělivosti spěchající paní, na kterou možná čekaly děti ve školce, nebo série nákupů a viděla se už doma při odpolední kávě s manželem... Po několika větách ale odměřenost a netrpělivost té ženy byly přemoženy klukovou upřímností a snahou pomoci někomu, komu bude chybět jízdenka a v ní i nemalý obnos peněz.

Co mě oslovilo? Ta klukova poctivost a trpělivost. Ruku na srdce, kdo z nás by tu jízdenku nenechal na zemi lhostejně ležet, by ji možná vyhodil hned u prvních zavřených dveří a jen ti opravdu „svatí“ by ji zahodili u těch posledních. On ale čekal, protože věřil, že se to určitě podaří. Oslovilo mě i to, že to byl právě vietnamský kluk, který projevil tolik slušnosti a snahy pomoci.

Oslovilo mě i to, že ve stejnou chvíli, co jsem pozoroval tohoto malého kluka, jsem viděl v jiné části téže haly jiné osudy lidí (muže a ženy), kteří přestali věřit čemukoli a utápěli svou prázdnotu v alkoholu a ztratili svou lidskou důstojnost, tím, jak se k sobě chovali.

Nastoupil jsem do autobusu a poděkoval Pánu za toho malého kluka, který mi připomněl, jak důležité je nikdy nepřestávat věřit, ani když je všude zavřeno. Jedny dveře se určitě dříve nebo později otevřou...

Petr Trefil

O svatém Josefovi

Z třicátých let minulého století si pamatuji, že svátek svatého Josefa 19. března se u nás na vesnici oslavoval s místní kapelou. Kapela chodila dům od domu a Josefům zahrála. Potom následoval pořad v hostinci. Nositelů jména Pěstouna Páně bylo hojně a celé rody v tradici pokračovaly. Jméno Josef podvědomě přinášelo představu dobrého a skromného člověka, který svým sousedům a kamarádům rád a nezištně pomáhal.

Tehdy ještě zaznívala tradice dříve panujících Habsburků, kteří dávali příklad pro výběr jmen. Vzpomínám si, jak majitel zámku v Klokočově u řeky Chrudimky uváděl, že jeho kmotrem byl císař František Josef a na upomínku dostali rodiče zlatou minci. Kmotřenec rád tuto historku zmiňoval a vážil si panovníkova kmotrovství, i když císař pán se při obřadu nechal zastoupit císařským úředníkem.

Archivní materiály (knihy křtů sv. a katalogy žáků obecných škol) dokládají velkou četnost jmen Františka, Josefa a u dívek Marie až do poloviny minulého století.

K obrazu Panny Marie se často připojoval obraz sv. Josefa. Ten byl patronem dobré smrti. Sv. Josef se průběhem věků stal patronem celé církve a mnoha zemí i mimo Evropu. Patronem Čech je od roku 1654 a jeho úcta se rozšiřovala i v jiných světadílech (v Mexiku, na Filipínách, v Kanadě). Je patronem řady bratrstev a řeholních společností, manželů, křesťanských rodin, dětí, mládeže, sirotků, vyhnanců, různých řemesel, vychovatelů. Vrcholem úcty k Josefovi, snoubenci P. Marie, bylo jeho povýšení na patrona celé církve za papeže Pia IX. roku 1870. V roce 1955 jej papež Pius XII. prohlásil na 1. května za patrona dělníků a ustanovil jeho nový svátek. V socialistických zemích to bylo přijato rozpačitě.

V alpských zemích a v Itálii se ke sv. Josefovi váží rozmanité zvyky (příprava máslového pečiva). Významné je Josefovo vyobrazení v Lateránském muzeu v Římě, které jej ukazuje u Ježíšových jesliček a pochází snad ze 3. století. Svatý Josef se řadí mezi nejpopulárnější svaté, určitým prototypem je jeho socha z 18. století, která ukazuje patrona církve s malým Ježíškem a s tesařským úhelníkem.

sc 14. 1. 2019

FARNÍ POUŤ DO TURÍNA

STŘEDA 5. 6. – NEDĚLE 9. 6. 2019

CENA: 4500,-

PŘIHLAŠOVÁNÍ DO 10. 2. 2019
(přes web: www.farnosthb.cz)

TÉMATÁ JEDNOTLIVÝCH DNÍ:

5. 6. – POUŤ

6. 6. – TURÍN

7. 6. – DON BOSKO

8. 6. – TURÍNSKÉ PLÁTNO

9. 6. – VDĚČNOST

Informace:

V ceně je zahrnuta doprava, ubytování na pokojích po 4/6/8/10 lidech ve vlastním spacím pytli, snídaně, vstup do muzea Turínského plátna, cestovní pojištění a brožurka poutníka.

Ve středu 5. 6. budeme vyjíždět na noc okolo 20:00, v neděli 9. 6. se vrátíme do 21:30.

O duchovní doprovod se postará P. Oldřich a P. Petr.

Upozornění: program pouti se může změnit, nicméně uděláme vše pro to, abychom společný čas mohli prožít s duchovním užitekem a povzbuzením. Podrobný program je na farním webu, info u P. Petra Soukala (736 704 332).

Farní kavárna

Jste všichni srdečně zváni...

- každou neděli od 10 do 11 hodin
 - na faře v knihovně
- káva, čaj, něco sladkého
- přátelská konverzace
- poznávání nových tváří
 - společenství

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: m.ruzkova@email.cz
Jen pro vnitřní potřebu farnosti.